

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 104

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 64

25 marca 2021

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2021/515 z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Związkiem Australijskim na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) w sprawie zmiany koncesji dotyczących wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej 27
- ★ Decyzja Rady (UE) 2021/516 z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Republiką Indonezji na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. dotyczącego zmiany koncesji w odniesieniu do wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej 29

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/517 z dnia 11 lutego 2021 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2017/2361 w odniesieniu do ustaleń dotyczących płatności składek na rzecz wydatków administracyjnych Jednolitej Rady 30
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (Ue) 2021/518 z dnia 18 marca 2021 r. rejestrujące oznaczenie geograficzne napoju spirytusowego na podstawie art. 30 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 „Vasi vadvörte pálinka” 34

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/519 z dnia 24 marca 2021 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1375 w odniesieniu do badań na obecność włośni u zwierząt jednokopytnych oraz odstępstwa Zjednoczonego Królestwa od badań na obecność włośni u świń domowych ⁽¹⁾	36
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/520 z dnia 24 marca 2021 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 w odniesieniu do identyfikowalności niektórych utrzymywanych zwierząt lądowych ⁽¹⁾	39
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/521 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie szczególnych uzgodnień dotyczących mechanizmu uzależniającego wywóz niektórych produktów od wydania pozwolenia na wywóz	52

Sprostowania

★ Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1470 z dnia 12 października 2020 r. w sprawie nazewnictwa krajów i terytoriów dla celów statystyki europejskiej dotyczącej międzynarodowego handlu towarami oraz w sprawie podziału geograficznego w odniesieniu do innych statystyk gospodarczych (Dz.U. L 334 z 13.10.2020)	55
---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY (UE) 2021/514

z dnia 22 marca 2021 r.

zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113 i 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu uwzględnienia nowych inicjatyw Unii w dziedzinie przejrzystości podatkowej dyrektywa Rady 2011/16/UE ⁽³⁾ była w ciągu ostatnich lat wielokrotnie zmieniana. W wyniku tych zmian wprowadzono głównie obowiązki sprawozdawcze oraz przekazywanie informacji innym państwom członkowskim w zakresie rachunków finansowych, interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i uprzednich porozumień cenowych, sprawozdań według krajów i podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych. Zmiany te spowodowały zatem rozszerzenie zakresu automatycznej wymiany informacji. Organy podatkowe państw członkowskich mają teraz do swojej dyspozycji szerszy zestaw narzędzi współpracy, aby móc wykrywać różne formy oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania oraz im przeciwdziałać.
- (2) W ostatnich latach Komisja monitorowała stosowanie dyrektywy 2011/16/UE, a w 2019 r. zakończyła jej ocenę. Mimo że wprowadzono znaczące usprawnienia w dziedzinie automatycznej wymiany informacji, wciąż konieczna jest poprawa przepisów, które odnoszą się do wszystkich form wymiany informacji i współpracy administracyjnej.
- (3) Zgodnie z art. 5 dyrektywy 2011/16/UE organ współpracujący ma obowiązek przekazać organowi wnioskującemu wszelkie informacje znajdujące się w jego posiadaniu lub uzyskane przez niego w wyniku postępowań administracyjnych, które to informacje wykazują przewidywalny związek ze stosowaniem i egzekwowaniem przepisów krajowych państw członkowskich dotyczących podatków objętych zakresem stosowania tej dyrektywy. Aby zapewnić skuteczność wymiany informacji oraz zapobiec nieuzasadnionemu odrzucaniu wniosków, a także aby zapewnić pewność prawa zarówno dla administracji podatkowych, jak i dla podatników, należy jasno określić i skodyfikować uznany standard międzynarodowy dotyczący przewidywalnego związku.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

- (4) Niekiedy istnieje potrzeba odpowiedzi na wnioski o udzielenie informacji dotyczące grup podatników, których nie można zidentyfikować indywidualnie, a przewidywalny związek z informacjami, których dotyczy wniosek, można opisać wyłącznie na podstawie wspólnego zestawu cech. Mając to na uwadze, administracje podatkowe powinny nadal stosować wnioski grupowe o udzielenie informacji zgodnie z jasnymi ramami prawnymi.
- (5) Istotne jest, aby państwa członkowskie wymieniały informacje dotyczące dochodów pochodzących z własności intelektualnej, gdyż ze względu na bardzo mobilne aktywa bazowe ten obszar gospodarki jest podatny na rozwiązania w zakresie przenoszenia zysków. W związku z tym należności licencyjne, zgodnie z definicją w art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2003/49/WE^(*), należy uwzględnić w kategoriach dochodów podlegających obowiązkowej automatycznej wymianie informacji, aby usprawnić walkę z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i unikaniem opodatkowania. Państwa członkowskie powinny dołożyć wszelkich możliwych i rozsądnych starań w celu włączenia numeru identyfikacji podatkowej (NIP) rezydentów wydawanego przez państwo członkowskie zamieszkania do przekazywania informacji na temat kategorii dochodu i kapitału podlegających obowiązkowej automatycznej wymianie informacji.
- (6) W ostatnich latach obserwuje się szybką transformację cyfrową gospodarki. Powoduje to coraz wyższą liczbę złożonych sytuacji związanych z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i unikaniem opodatkowania. Transgraniczny wymiar usług oferowanych dzięki wykorzystywaniu operatorów platform przyczynił się do powstania złożonego środowiska, w którym egzekwowanie przepisów prawa podatkowego i zapewnienie ich przestrzegania może stanowić wyzwanie. Istnieje brak przestrzegania przepisów prawa podatkowego, a wartość niezgłoszonych dochodów jest znaczna. Administracje podatkowe państw członkowskich nie mają wystarczających informacji, aby prawidłowo ocenić i kontrolować uzyskiwane w ich kraju dochody brutto z działalności komercyjnej wykonywanej za pośrednictwem platform cyfrowych. Jest to szczególnie problematyczne, jeżeli dochody lub podstawa opodatkowania przechodzą przez platformy cyfrowe ustanowione w innej jurysdykcji.
- (7) Administracje podatkowe często żądają informacji od operatorów platform. Powoduje to znaczące koszty administracyjne oraz koszty przestrzegania przepisów dla operatorów platform. Jednocześnie niektóre państwa członkowskie nałożyły jednostronny obowiązek sprawozdawczy, co powoduje dodatkowe obciążenie administracyjne dla operatorów platform, gdyż muszą oni spełnić wiele krajowych norm w zakresie sprawozdawczości. Istotne jest zatem wprowadzenie standardowego obowiązku sprawozdawczego, który miałby zastosowanie na całym rynku wewnętrznym.
- (8) Biorąc pod uwagę, że większość dochodów lub podstaw opodatkowania sprzedawców na platformach cyfrowych przepływa przez granice, zgłaszanie informacji dotyczących stosownej czynności przyniosłoby dodatkowe pozytywne rezultaty, gdyby informacje te były przekazywane także państwom członkowskim, które kwalifikują się do opodatkowania uzyskanych dochodów. Automatyczna wymiana informacji między organami podatkowymi ma kluczowe znaczenie zwłaszcza dla zapewnienia tym organom podatkowym niezbędnych informacji umożliwiających im określenie prawidłowej wysokości należnych podatków dochodowych i podatku od wartości dodanej (VAT).
- (9) Aby zapewnić odpowiednie funkcjonowanie rynku wewnętrznego, zasady sprawozdawcze powinny być zarówno skuteczne i proste. Biorąc pod uwagę trudności w wykrywaniu zdarzeń podatkowych zachodzących podczas wykonywania działalności komercyjnej, która jest ułatwana przez platformy cyfrowe, a także przy uwzględnieniu dodatkowego obciążenia administracyjnego, z którym w takich przypadkach musiałyby mierzyć się administracje podatkowe, konieczne jest nałożenie na operatorów platform obowiązku sprawozdawczego. Operatorzy platform mają większe możliwości w zakresie gromadzenia i weryfikacji niezbędnych informacji na temat wszystkich sprzedawców działających na danej platformie cyfrowej oraz z niej korzystających.
- (10) Obowiązek sprawozdawczy powinien obejmować zarówno działalność transgraniczną, jak i działalność inną niż transgraniczna, aby zapewnić skuteczność zasad sprawozdawczości, właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, równe warunki działania i zasadę niedyskryminacji. Ponadto takie stosowanie zasad sprawozdawczości zmniejszyłoby obciążenie administracyjne platform cyfrowych.
- (11) Biorąc pod uwagę szerokie wykorzystanie platform cyfrowych w wykonywaniu działalności komercyjnej zarówno przez osoby fizyczne, jak i przez podmioty, niezwykle istotne jest zapewnienie, aby obowiązek sprawozdawczy miał zastosowanie niezależnie od charakteru prawnego sprzedawcy. Niemniej należy zapewnić wyjątek dla podmiotów rządowych, które nie powinny podlegać obowiązkowi sprawozdawczemu.

(*) Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązanymi spółkami różnych Państw Członkowskich (Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 49).

- (12) Zgłaszanie dochodów uzyskanych dzięki takiej działalności powinno dostarczyć administracjom podatkowym wyczerpujące informacje niezbędne do, prawidłowego sposobu ustalenia wysokości należnego podatku dochodowego.
- (13) W celu uproszczenia przestrzegania przepisów i obniżenia jego kosztów rozsądne byłoby nałożenie na operatorów platform wymogu zgłaszania dochodów uzyskanych przez sprzedawców za pośrednictwem platformy cyfrowej w jednym państwie członkowskim.
- (14) Biorąc pod uwagę charakter oraz elastyczność platform cyfrowych, obowiązek sprawozdawczy należy rozszerzyć także na tych operatorów platform, którzy prowadzą działalność komercyjną w Unii, ale nie są ani rezydentem do celów podatkowych, ani nie są zarejestrowani w państwie członkowskim, ani nie mają w państwie członkowskim swojego miejsca zarządu, ani nie posiadają w państwie członkowskim stałego zakładu (zwanych dalej „zagranicznymi operatorami platform”). Zapewniłoby to równe warunki działania wszystkich platform cyfrowych oraz zapobiegłoby nieuczciwej konkurencji. Aby ułatwić osiągnięcie tego celu, zagraniczni operatorzy platform powinni mieć obowiązek rejestracji i składania sprawozdań w jednym państwie członkowskim na potrzeby działania na rynku wewnętrznym. Po cofnięciu rejestracji zagranicznego operatora platformy państwa członkowskie powinny zapewnić, by przy ponownej rejestracji w Unii taki zagraniczny operator platform był zobowiązany do przedstawiania danemu państwu członkowskiemu odpowiednich gwarancji, takich jak oświadczenie z mocą przysięgi lub depozyty zabezpieczające.
- (15) Należy jednak ustanowić środki, które zmniejszyłyby obciążenie administracyjne zagranicznych operatorów platform i organów podatkowych państw członkowskich w przypadkach, gdy istnieją odpowiednie uzgodnienia, przy zapewnieniu wymiany równoważnych informacji między jurysdykcją spoza Unii a państwem członkowskim. W tych przypadkach właściwe byłoby zwolnienie operatorów platform, którzy zgłosili się w jurysdykcji spoza Unii, z obowiązku zgłaszania w państwie członkowskim w zakresie, w jakim informacje otrzymane przez państwo członkowskie dotyczą działalności objętej zakresem niniejszej dyrektywy i są równoważne z informacjami wymaganymi zgodnie z zasadami sprawozdawczości zawartymi w niniejszej dyrektywie. W celu wspierania współpracy administracyjnej w tej dziedzinie z jurysdykcjami spoza Unii oraz uznając potrzebę elastyczności w negocjacjach umów między państwami członkowskimi a jurysdykcjami spoza Unii, niniejsza dyrektywa powinna umożliwiać kwalifikowanemu operatorowi platformy z jurysdykcji spoza Unii zgłaszanie równoważnych informacji na temat sprzedawców podlegających zgłoszeniu wyłącznie organom podatkowym jurysdykcji spoza Unii, która z kolei przesyłałaby takie informacje administracjom podatkowym państw członkowskich. W stosownych przypadkach mechanizm ten powinien być uruchamiany, aby zapobiec zgłaszaniu i przekazywaniu równoważnych informacji więcej niż jeden raz.
- (16) Z uwagi na fakt, że organy podatkowe na całym świecie stoją przed wyzwaniami związanymi z coraz bardziej rozwijającą się gospodarką platform cyfrowych, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) opracowała modelowe zasady sprawozdawczości dla operatorów platform w odniesieniu do sprzedawców w ramach gospodarki współdzielenia i gig ekonomii (zwane dalej „modelowymi zasadami”). Biorąc pod uwagę przewagę działalności transgranicznej prowadzonej przez platformy cyfrowe, a także aktywnych na nich sprzedawców, można racjonalnie oczekiwać, że jurysdykcje spoza Unii będą miały wystarczające zachęty, by pójść za przykładem Unii i wdrożyć gromadzenie i wzajemną automatyczną wymianę informacji na temat sprzedawców podlegających zgłoszeniu zgodnie z modelowymi zasadami. Chociaż te modelowe zasady nie są identyczne z zakresem niniejszej dyrektywy pod względem sprzedawców, na temat których należy zgłaszać informacje, oraz platform cyfrowych, za pomocą których informacje muszą być zgłaszane, oczekuje się jednak, że zasady te będą przewidywać zgłaszanie równoważnych informacji w odniesieniu do stosownych czynności objętych zakresem stosowania zarówno niniejszej dyrektywy, jak i modelowych zasad, które mogą zostać rozszerzone w celu objęcia dodatkowych stosownych czynności.
- (17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011^(*). W szczególności Komisja powinna – w drodze aktów wykonawczych – określić, czy informacje, których wymiana jest wymagana na mocy umowy między właściwymi organami państwa członkowskiego a jurysdykcją spoza Unii, są równoważne z informacjami określonymi w niniejszej dyrektywie. Z uwagi na fakt, że zawieranie z jurysdykcjami spoza Unii umów w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania pozostaje w gestii państw członkowskich, działania Komisji mogłyby być również inicjowane na wniosek państwa członkowskiego. Ta procedura administracyjna powinna, bez zmiany zakresu i warunków niniejszej dyrektywy, zapewniać pewność prawa w odniesieniu do korelacji obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i wszelkich umów o wymianie informacji, jakie państwa członkowskie mogą zawierać z jurysdykcjami spoza Unii.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

W tym celu należy również, na wniosek państwa członkowskiego, przewidzieć możliwość określenia równoważności, przed planowanym zawarciem takiej umowy. W przypadku gdy wymiana takich informacji opiera się na instrumencie wielostronnym, decyzję w sprawie równoważności należy podjąć w odniesieniu do całości odnośnych ram objętych takim instrumentem. Niemniej jednak nadal powinna istnieć możliwość podjęcia decyzji w sprawie równoważności, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do instrumentu dwustronnego lub stosunku wymiany z indywidualną jurysdykcją spoza Unii.

- (18) Ze względu na zapobieganie oszustwom podatkowym, uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania, sprawozdawczość w zakresie działalności handlowej powinna obejmować najem nieruchomości, usługi świadczone osobiście, sprzedaż towarów i najem wszelkich środków transportu. Zakres takiej sprawozdawczości nie powinien obejmować działalności prowadzonej przez sprzedawcę działającego w roli pracownika operatora platformy.
- (19) W celu obniżenia niepotrzebnych kosztów wynikających z obowiązku przestrzegania przepisów, ponoszonych przez sprzedawców, takich jak sieci hotelowe lub organizatorzy wycieczek, zajmujących się najmem nieruchomości, należy wprowadzić ograniczenie liczby zawieranych umów najmu dotyczących poszczególnej grupy obiektów najmu, po przekroczeniu której obowiązek sprawozdawczy nie miałby zastosowania. Niemniej jednak, aby uniknąć ryzyka obchodzenia obowiązków sprawozdawczych przez pośredników pojawiających się na platformach cyfrowych jako pojedynczy sprzedawca, a zarządzających dużą liczbą jednostek nieruchomości jednocześnie, należy wprowadzić odpowiednie zabezpieczenia.
- (20) Osiągnięcie celu w postaci zapobiegania oszustwom podatkowym, uchylaniu się od opodatkowania oraz unikaniu opodatkowania można by zapewnić, nakładając na operatorów platform wymóg zgłaszania dochodów uzyskanych za pośrednictwem platform cyfrowych na wczesnym etapie, zanim organy podatkowe państw członkowskich dokonają ustalenia corocznej wysokości podatku. Aby ułatwić pracę organów podatkowych państw członkowskich, wymiana zgłaszanych informacji powinna mieć miejsce w ciągu jednego miesiąca od dokonania zgłoszenia. Aby ułatwić automatyczną wymianę informacji i wydajniej wykorzystywać zasoby, wymiana informacji powinna odbywać się elektronicznie poprzez istniejącą wspólną sieć łączności (CCN) stworzoną przez Unię.
- (21) W przypadku gdy zagraniczni operatorzy platform przekazują odnośnym organom podatkowym jurysdykcji spoza Unii równoważne informacje na temat sprzedawców podlegających zgłoszeniu, oczekuje się, że organy podatkowe tych jurysdykcji zapewnią skuteczne wdrożenie procedur należytej staranności i obowiązków sprawozdawczych. Jednak w przypadkach, w których tak nie jest, zagraniczni operatorzy platform powinni być zobowiązani do rejestracji i składania sprawozdań w Unii, a państwa członkowskie powinny egzekwować obowiązki w zakresie rejestracji, należytej staranności i sprawozdawczości spoczywające na takich zagranicznych operatorach platform. W związku z tym państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w razie naruszeń krajowych przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy oraz powinny podjąć wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia wprowadzenia tych sankcji w życie. Wybór sankcji pozostaje wprawdzie w gestii państw członkowskich, lecz przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Biorąc pod uwagę, że platformy cyfrowe często mają szeroki zasięg geograficzny, właściwe jest, aby państwa członkowskie starały się działać w sposób skoordynowany, gdy dążą do egzekwowania zgodności z wymogami dotyczącymi rejestracji i sprawozdawczości mającymi zastosowanie do platform cyfrowych działających w jurysdykcjach spoza Unii, w tym – w ostateczności – do uniemożliwienia platformom cyfrowym działania w obrębie Unii. W granicach swoich kompetencji Komisja powinna ułatwiać koordynację takich działań państw członkowskich, uwzględniając tym samym wszelkie przyszłe wspólne środki wobec platform cyfrowych, jak również różnice w potencjalnych środkach dostępnych państwom członkowskim.
- (22) Konieczne jest wzmocnienie przepisów dyrektywy 2011/16/UE dotyczących obecności urzędników jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego i prowadzenia kontroli jednoczesnych przez co najmniej dwa państwa członkowskie, aby zapewnić skuteczne stosowanie tych przepisów. W związku z tym odpowiedzi na wnioski o obecność urzędników innego państwa właściwy organ państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek powinien udzielać w określonym terminie. W przypadku gdy urzędnicy jednego państwa członkowskiego są obecni na terytorium innego państwa członkowskiego podczas postępowania administracyjnego lub uczestniczą w postępowaniu administracyjnym za pośrednictwem elektronicznych środków komunikacji, powinni oni podlegać uzgodnieniom proceduralnym określonym przez współpracujące państwo członkowskie, by bezpośrednio przesłuchiwać osoby fizyczne i analizować dokumentację.

- (23) Państwo członkowskie, które zamierza prowadzić kontrolę jednoczesną, powinno mieć obowiązek powiadomienia pozostałych zainteresowanych państw członkowskich o swoim zamiarze. Ze względu na skuteczność i pewność prawa należy zapewnić, aby właściwy organ każdego zainteresowanego państwa członkowskiego był zobowiązany do udzielenia odpowiedzi w określonym terminie.
- (24) Wielostronne kontrole prowadzone przy wsparciu programu Fiscalis 2020 ustanowionego na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2013 ⁽⁶⁾ ujawniły pozytywne skutki skoordynowanych kontroli co najmniej jednego podatnika, który jest przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego zainteresowania właściwych organów co najmniej dwóch państw członkowskich. Takie wspólne działania są obecnie prowadzone wyłącznie na podstawie łącznego stosowania obowiązujących przepisów dotyczących obecności urzędników jednego państwa członkowskiego na terytorium innych państw członkowskich oraz kontroli jednoczesnych. Jednak w wielu przypadkach praktyka ta pokazała, że potrzebne są dalsze usprawnienia w celu zapewnienia pewności prawa.
- (25) Należy zatem uzupełnić dyrektywę 2011/16/UE szeregiem przepisów doprecyzowujących ramy i główne zasady, które powinny mieć zastosowanie w przypadku gdy właściwe organy państw członkowskich zdecydują się skorzystać ze środka w postaci wspólnej kontroli. Wspólne kontrole powinny stanowić dodatkowe dostępne narzędzie współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w dziedzinie opodatkowania, które uzupełniałoby istniejące ramy zapewniające możliwość obecności w urzędach administracyjnych urzędników innego państwa członkowskiego, udział w postępowaniach administracyjnych, a także kontrole jednoczesne. Wspólne kontrole przyjmowałyby formę postępowania administracyjnych prowadzonych wspólnie przez właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczyłyby co najmniej jednej osoby będącej przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego zainteresowania właściwych organów tych państw członkowskich. Wspólne kontrole mogą odgrywać ważną rolę, jeżeli chodzi o wkład w lepsze funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Wspólne kontrole powinny być skonstruowane w taki sposób, by zapewniać podatnikom pewność prawa dzięki jasnym przepisom proceduralnym, w tym środkom służącym ograniczeniu ryzyka podwójnego opodatkowania.
- (26) Do celów zapewnienia pewności prawa przepisy dyrektywy 2011/16/UE w odniesieniu do wspólnych kontroli powinny również zawierać główne aspekty dalszych szczegółów tego narzędzia, takie jak określony termin odpowiedzi na wniosek o przeprowadzenie wspólnej kontroli, zakres praw i obowiązków urzędników uczestniczących we wspólnej kontroli oraz proces prowadzący do sporządzenia końcowego sprawozdania ze wspólnej kontroli. Tych przepisów dotyczących wspólnych kontroli nie należy interpretować jako przesądzających o wszelkich procedurach, które miałyby miejsce w danym państwie członkowskim zgodnie z jego prawem krajowym wskutek lub w następstwie wspólnej kontroli, takich jak naliczenie lub ustalenie wysokości podatku w drodze decyzji organów podatkowych państw członkowskich, procedura odwoławcza lub rozliczeniowa związana z taką decyzją lub dostępne dla podatników środki odwoławcze wynikające z tych procedur. W celu zapewnienia pewności prawa sprawozdanie końcowe ze wspólnej kontroli powinno odzwierciedlać ustalenia uzgodnione przez zainteresowane właściwe organy. Ponadto zainteresowane właściwe organy mogłyby również uzgodnić, że sprawozdanie końcowe ze wspólnej kontroli obejmuje wszelkie kwestie, co do których nie udało się osiągnąć porozumienia. Wspólnie uzgodnione ustalenia sprawozdania końcowego ze wspólnej kontroli powinny zostać uwzględnione w odpowiednich instrumentach wydanych przez właściwe organy uczestniczących państw członkowskich w następstwie tej wspólnej kontroli.
- (27) W celu zapewnienia pewności prawa należy zapewnić, aby wspólne kontrole były przeprowadzane we wcześniej uzgodniony i skoordynowany sposób oraz zgodnie z przepisami i wymogami proceduralnymi państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli. Wymogi takie mogą również obejmować obowiązek zapewnienia, by urzędnicy państwa członkowskiego, którzy brali udział we wspólnej kontroli w innym państwie członkowskim, brali również, w razie konieczności, udział w ewentualnej procedurze dotyczącej skarg, weryfikacji lub procedurze odwoławczej w tym państwie członkowskim.
- (28) Prawa i obowiązki urzędników biorących udział we wspólnej kontroli, jeżeli są oni obecni w czynnościach przeprowadzanych w innym państwie członkowskim, powinny być określone zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli. Jednocześnie, przestrzegając prawa państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, urzędnicy innego państwa członkowskiego nie powinni wykonywać żadnych uprawnień, które wykraczałyby poza zakres uprawnień przyznanych im na mocy prawa ich państwa członkowskiego.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program działań na rzecz poprawy skuteczności systemów podatkowych w Unii Europejskiej na okres 2014–2020 (Fiscalis 2020) i uchylające decyzję nr 1482/2007/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 25).

- (29) Chociaż celem przepisów dotyczących wspólnych kontroli jest zapewnienie użytecznego narzędzia współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, żaden przepis niniejszej dyrektywy nie powinien być interpretowany jako sprzeczny z ustanowionymi zasadami współpracy państw członkowskich w sprawach sądowych.
- (30) Istotne jest, aby co do zasady informacje przekazywane na mocy dyrektywy 2011/16/UE wykorzystywano do celów ustalenia wysokości, stosowania i egzekwowania podatków objętych zakresem przedmiotowym wspomnianej dyrektywy. Chociaż do tej pory nie było to wykluczone, niejasne ramy spowodowały pojawienie się braku pewności co do wykorzystywania informacji. W związku z tym oraz uwzględniając znaczenie, jakie ma VAT dla funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy wyjaśnić, że informacje przekazywane między państwami członkowskimi można wykorzystywać także do celów ustalenia wysokości, stosowania i egzekwowania VAT oraz innych podatków pośrednich.
- (31) Państwo członkowskie przekazujące innemu państwu członkowskiemu informacje do celów podatkowych powinno zezwalać na wykorzystanie tych informacji do innych celów, o ile jest to dozwolone na mocy prawa krajowego obu państw członkowskich. Dane państwo członkowskie może to zrobić, zezwalając na inne wykorzystanie po otrzymaniu obowiązkowego wniosku drugiego państwa członkowskiego, albo przekazując wszystkim państwom członkowskim wykaz dozwolonych innych celów.
- (32) Aby pomóc administracjom podatkowym uczestniczącym w wymianie informacji na mocy niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie – wspomagane przez Komisję – powinny opracować praktyczne ustalenia, w tym w stosownych przypadkach porozumienie między współadministratorami danych, porozumienie między podmiotem przetwarzającym a administratorem danych lub wzory takich porozumień. Jedynie osoby należycie akredytowane przez działający w Komisji organ ds. akredytacji bezpieczeństwa (SAA) mogą mieć dostęp do informacji przekazywanych na mocy dyrektywy 2011/16/UE i dostarczanych drogą elektroniczną przy użyciu CCN i wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne do obsługi, prowadzenia i rozwijania centralnej bazy danych dotyczącej współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania oraz CCN. Komisja jest również odpowiedzialna za zapewnienie bezpieczeństwa centralnej bazy danych dotyczącej współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania oraz CCN.
- (33) Aby zapobiec incydentom związanym z naruszeniem ochrony danych i ograniczyć potencjalne szkody, sprawą najwyższej wagi jest poprawa bezpieczeństwa wszystkich danych wymienianych między właściwymi organami państw członkowskich w ramach dyrektywy 2011/16/UE. W związku z tym należy uzupełnić tę dyrektywę o przepisy dotyczące procedury, która ma być stosowana przez państwa członkowskie i Komisję w przypadku naruszenia ochrony danych w państwie członkowskim, a także w przypadkach, w których naruszenie ma miejsce w CCN. Biorąc pod uwagę wrażliwy charakter danych, które mogą być przedmiotem naruszenia ochrony danych, należałoby przewidzieć środki takie jak wystąpienie z wnioskiem o zawieszenie wymiany informacji z państwem lub państwami członkowskimi, w których nastąpiło naruszenie ochrony danych, lub zawieszenie dostępu do CCN dla jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby do czasu usunięcia naruszenia ochrony danych. Ze względu na techniczny charakter procesów związanych z wymianą danych, państwa członkowskie – wspomagane przez Komisję – powinny uzgodnić praktyczne ustalenia niezbędne do wdrożenia procedur, które należy stosować w przypadku naruszenia ochrony danych, i środków, które należy podjąć, aby zapobiec naruszeniom ochrony danych w przyszłości.
- (34) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania dyrektywy 2011/16/UE, zwłaszcza w zakresie automatycznej wymiany informacji między właściwymi organami, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjęcia standardowego formularza zawierającego ograniczoną liczbę elementów, w tym ustalenia językowe. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.
- (35) Zgodnie z art. 42 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽⁷⁾ zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- (36) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych w ramach dyrektywy 2011/16/UE powinno pozostać zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ^(*) oraz z rozporządzeniem (UE) 2018/1725. Przetwarzanie danych jest określone w dyrektywie 2011/16/UE wyłącznie w celu służenia ogólnemu interesowi publicznemu, a mianowicie kwestiom podatkowym oraz na potrzeby zwalczania oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania, na potrzeby ochrony dochodów podatkowych i promowania sprawiedliwego opodatkowania, co zwiększa możliwości włączenia społecznego, politycznego i ekonomicznego w państwach członkowskich. W związku z tym w dyrektywie 2011/16/UE należy zaktualizować odniesienia do odpowiedniego prawa Unii dotyczącego ochrony danych i rozszerzyć je na przepisy wprowadzone niniejszą dyrektywą. Ma to szczególne znaczenie dla zapewnienia pewności prawa administratorom danych i podmiotom przetwarzającym w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679 i rozporządzenia (UE) 2018/1725 przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony praw osób, których dane dotyczą.
- (37) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności w niniejszej dyrektywie dąży się do zapewnienia pełnego poszanowania prawa do ochrony danych osobowych oraz wolności prowadzenia działalności gospodarczej.
- (38) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie skuteczna współpraca administracyjna między państwami członkowskimi w warunkach zgodnych z właściwym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ponieważ osiągnięcie celu niniejszej dyrektywy, jakim jest poprawa współpracy między administracjami podatkowymi, wymaga jednolitych zasad, które będą skuteczne w sytuacjach transgranicznych, natomiast możliwe jest lepsze osiągnięcie go na poziomie Unii, może ona przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (39) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2011/16/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2011/16/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- a) pkt 9 akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) do celów art. 8 ust. 1 oraz art. 8a do 8ac – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji innemu państwu członkowskiemu, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Do celów art. 8 ust. 1 odniesienie do dostępnych informacji dotyczy informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które można wyszukiwać zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskim.”;

- b) pkt 9 akapit pierwszy lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) do celów przepisów niniejszej dyrektywy innych niż przepisy art. 8 ust. 1 i 3a oraz art. 8a do 8ac – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji przewidzianych w akapicie pierwszym lit. a) i b) niniejszego punktu.”;

- c) pkt 9 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W kontekście art. 8 ust. 3a, art. 8 ust. 7a, art. 21 ust. 2 oraz załącznika IV wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I. W kontekście art. 25 ust. 3 i 4 wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I lub V. W kontekście art. 8aa i załącznika III wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku III. W kontekście art. 8ac i załącznika V wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku V.”;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

d) dodaje się punkty w brzmieniu:

- „26) »wspólne kontrole« oznaczają postępowanie administracyjne prowadzone wspólnie przez właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczące co najmniej jednej osoby będącej przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego zainteresowania właściwych organów tych państw członkowskich;
- 27) »naruszenie ochrony danych« oznacza naruszenie bezpieczeństwa prowadzące do zniszczenia, utraty, zmiany lub jakiegokolwiek incydentu polegającego na niewłaściwym lub nieuprawnionym dostępie, ujawnieniu lub wykorzystaniu informacji, w tym – choć nie tylko – w odniesieniu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych, na skutek umyślnego działania niezgodnego z prawem, zaniedbania lub wypadków. Naruszenie ochrony danych może dotyczyć poufności, dostępności i integralności danych.”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Przewidywalny związek

1. Na potrzeby wniosku, o którym mowa w art. 5, informacje, których dotyczy wnioski, mają przewidywalny związek, jeżeli w momencie składania wniosku, organ wnioskujący uważa, że zgodnie z jego prawem krajowym zasadne jest uznanie, że informacje, których dotyczy wniosek, będą istotne dla spraw podatkowych jednego lub kilku podatników, niezależnie od tego, czy identyfikuje się ich po imieniu i nazwisku/nazwie, czy w inny sposób, oraz że będą miały znaczenie do celów dochodzenia.

2. W celu wykazania przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wnioski, organ wnioskujący przekazuje organowi współpracującemu co najmniej następujące informacje:

- a) cel podatkowy, dla którego złożono wnioski o udzielenie informacji; oraz
- b) wyszczególnienie informacji wymaganych przez administrację do celów stosowania lub egzekwowania prawa krajowego wnioskującego organu.
3. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w art. 5, dotyczy grupy podatników, których nie można zidentyfikować indywidualnie, organ wnioskujący przekazuje organowi współpracującemu co najmniej następujące informacje:
- a) szczegółowy opis grupy;
- b) wyjaśnienie mającego zastosowanie prawa oraz faktów, na podstawie których istnieją podstawy, by sądzić, że podatnicy należący do grupy nie zastosowali się do obowiązującego prawa;
- c) wyjaśnienie, w jaki sposób informacje, których dotyczy wnioski, miałyby pomóc w ustaleniu, czy podatnicy należący do grupy zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa; oraz
- d) w stosownych przypadkach – fakty i okoliczności związane z udziałem osoby trzeciej, która aktywnie przyczyniła się do potencjalnego niezgodnego z obowiązującym prawem działania podatników należących do grupy.”;

3) art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek, o którym mowa w art. 5, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie postępowania administracyjnego. Jeżeli organ współpracujący jest zdania, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, niezwłocznie informuje organ wnioskujący o przyczynach swojej decyzji.”;

4) art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ współpracujący udziela informacji, o których mowa w art. 5, najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż trzy miesiące od daty otrzymania wniosku. Jednak w przypadku gdy organ współpracujący nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w stosownym terminie, informuje on organ wnioskujący natychmiast, a w każdym przypadku w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wniosku, o powodach uniemożliwiających dotrzymanie terminu oraz o spodziewanym terminie udzielenia odpowiedzi. Termin nie może być dłuższy niż sześć miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Jednak w przypadku gdy organ współpracujący posiada już te informacje, są one przekazywane w ciągu dwóch miesięcy od tej daty.”;

5) w art. 7 uchyla się ust. 5;

6) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje w drodze wymiany automatycznej właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych państw członkowskich wszelkie informacje, którymi dysponuje w odniesieniu do rezydentów tego innego państwa członkowskiego, dotyczące następujących szczególnych kategorii dochodu i kapitału, zgodnie z ich interpretacją na mocy krajowych przepisów państwa członkowskiego przekazującego informacje:

- a) dochody z zatrudnienia;
- b) wynagrodzenia dyrektorów;
- c) ubezpieczenia na życie nieobjęte innymi unijnymi instrumentami prawnymi dotyczącymi wymiany informacji i innych podobnych środków;
- d) świadczenia emerytalne i rentowe;
- e) własność nieruchomości i dochody z tego tytułu;
- f) należności licencyjne.

W odniesieniu do okresów rozliczeniowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2024 r. lub później państwa członkowskie starają się uwzględnić w przekazywanych informacjach, o których mowa w akapicie pierwszym, numer identyfikacji podatkowej (NIP) rezydentów wydawany przez państwo członkowskie zamieszkania.

Każdego roku państwa członkowskie informują Komisję o co najmniej dwóch kategoriach dochodów i kapitału wymienionych w akapicie pierwszym ust. 1, w odniesieniu do których przekazują one informacje dotyczące rezydentów innego państwa członkowskiego.

2. Przed dniem 1 stycznia 2024 r. państwa członkowskie informują Komisję o co najmniej czterech kategoriach wymienionych w akapicie pierwszym ust. 1, w odniesieniu do których właściwy organ każdego państwa członkowskiego przekazuje w drodze wymiany automatycznej właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje dotyczące rezydentów tego innego państwa członkowskiego. Takie informacje dotyczą okresów rozliczeniowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2025 r. lub później.”;

b) w ust. 3 uchyla się akapit drugi;

7) w art. 8a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku informacji wymienianych na mocy ust. 1 – bezzwłocznie po wydaniu, zmianie lub odnowieniu interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym lub uprzednich porozumień cenowych i najpóźniej w terminie trzech miesięcy od zakończenia półrocza kalendarzowego, w którym interpretacje indywidualne o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienia cenowe zostały wydane, zmienione lub odnowione.”;

b) ust. 6 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) streszczenie interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, w tym opis stosownej działalności gospodarczej lub transakcji lub serii transakcji, oraz wszelkie inne informacje, które mogłyby pomóc właściwemu organowi w ocenie potencjalnego ryzyka podatkowego, nie prowadząc do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.”;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8ac

Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez ‘operatorów platform’

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zobowiązania ‘raportujących operatorów platform’ do spełniania procedur należytej staranności i wypełniania obowiązków sprawozdawczych określonych w załączniku V sekcje II i III. Każde państwo członkowskie zapewnia również skuteczne wdrożenie i przestrzeganie tych środków zgodnie z załącznikiem V sekcja IV.

2. Zgodnie z mającymi zastosowanie procedurami należytej staranności i obowiązkami sprawozdawczymi, o których mowa w załączniku V sekcje II i III, właściwy organ państwa członkowskiego, gdy miała miejsce sprawozdawczość zgodnie z ust. 1, w drodze wymiany automatycznej i w terminie określonym w ust. 3 przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego, którego rezydentem jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu' zgodnie z załącznikiem V sekcja II część D, oraz – jeżeli 'sprzedawca podlegający raportowaniu' świadczy usługi najmu nieruchomości – w każdym przypadku właściwemu organowi, w którym zlokalizowana jest nieruchomość, następujące informacje odnoszące się do każdego 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu':

- a) nazwę, adres siedziby statutowej i numer 'NIP' oraz, w stosownych przypadkach, indywidualny numer identyfikacyjny, nadany zgodnie z ust. 4 akapit pierwszy, 'raportującego operatora platformy', a także nazwę 'platformy' lub nazwy 'platform', w odniesieniu do których 'raportujący operator platformy' dokonuje zgłoszenia;
- b) imię i nazwisko 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' będącego osobą fizyczną oraz nazwę prawną 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' będącego 'podmiotem';
- c) 'główny adres';
- d) każdy numer 'NIP' sprzedawcy podlegającego raportowaniu, w tym każde państwo członkowskie wydania, lub, w przypadku braku numeru 'NIP', miejsce urodzenia 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' będącego osobą fizyczną;
- e) numer w rejestrze gospodarczym 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' będącego 'podmiotem';
- f) numer identyfikacyjny VAT 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu', jeżeli numer taki jest dostępny;
- g) data urodzenia 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' będącego osobą fizyczną;
- h) 'identyfikator rachunku finansowego', na który wpłacane jest 'wynagrodzenie' lub na poczet którego jest ono uznawane, jeżeli jest on dostępny dla 'raportującego operatora platformy' i jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, którego rezydentem jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu' w rozumieniu załącznika V sekcja II część D, nie powiadomił właściwych organów wszystkich pozostałych państw członkowskich o tym, że nie zamierza korzystać w tym celu z 'identyfikatora rachunku finansowego';
- i) jeżeli jego imię i nazwisko/nazwa są inne niż imię i nazwisko/nazwa 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' – oprócz 'identyfikatora rachunku finansowego' – imię i nazwisko/nazwa posiadacza rachunku finansowego, na który wpłacane jest 'wynagrodzenie' lub na poczet którego jest ono uznawane, w zakresie dostępnym dla 'raportującego operatora platformy', a także wszelkie inne informacje finansowe umożliwiające identyfikację dostępne dla 'raportującego operatora platformy' w odniesieniu do tego posiadacza rachunku;
- j) każde państwo członkowskie, którego rezydentem jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu' zgodnie z załącznikiem V sekcja II część D;
- k) łączne 'wynagrodzenie' wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału 'okresu sprawozdawczego' oraz liczba 'stosownych czynności', z tytułu których 'wynagrodzenie' to zostało wypłacone lub uznane;
- l) wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez 'raportującego operatora platformy' w każdym kwartale 'okresu sprawozdawczego'.

Jeżeli 'sprzedawca podlegający raportowaniu' świadczy usługi w zakresie najmu nieruchomości, przekazuje się następujące dodatkowe informacje:

- a) adres każdej 'grupy obiektów najmu' określony na podstawie procedur opisanych w załączniku V sekcja II część E oraz odpowiadający numer wpisu do księgi wieczystej lub jego odpowiednik zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym znajduje się dana nieruchomość, jeżeli taki numer istnieje;
- b) łączne 'wynagrodzenie' wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału 'okresu sprawozdawczego' oraz liczba 'stosownych czynności' w odniesieniu do każdej 'grupy obiektów najmu';
- c) w stosownych przypadkach – liczba dni, przez które każda 'grupa obiektów najmu' była wynajmowana w 'okresie sprawozdawczym', oraz rodzaj każdej 'grupy obiektów najmu'.

3. Przekazanie informacji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu odbywa się przy użyciu standardowego formatu elektronicznego, o którym mowa w art. 20 ust. 4, w terminie dwóch miesięcy od zakończenia 'okresu sprawozdawczego', którego dotyczą obowiązki sprawozdawcze mające zastosowanie do 'raportującego operatora platformy'. Pierwsze informacje muszą zostać przekazane za 'okresy sprawozdawcze' począwszy od dnia 1 stycznia 2023 r.

4. W celu wywiązania się z obowiązków sprawozdawczych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu każde państwo członkowskie określa niezbędne zasady, aby nałożyć na 'raportującego operatora platformy' w rozumieniu załącznika V sekcja I część A pkt 4 lit. b) wymóg rejestracji w Unii. Właściwy organ państwa członkowskiego rejestracji nadaje takiemu 'raportującemu operatorowi platformy' indywidualny numer identyfikacyjny.

Państwa członkowskie określają zasady, na mocy których 'raportujący operator platformy' może wybrać rejestrację u właściwego organu jednego państwa członkowskiego zgodnie z zasadami opisanymi w załączniku V sekcja IV część F. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu nałożenia wymogu, zgodnie z którym 'raportujący operator platformy' w rozumieniu załącznika V sekcja I część A pkt 4 lit. b), którego rejestracja została cofnięta zgodnie z załącznikiem V sekcja IV część F pkt 7, będzie mógł zarejestrować się ponownie, jedynie pod warunkiem przedstawienia organom zainteresowanego państwa członkowskiego odpowiednich gwarancji w odniesieniu do swojego zobowiązania do przestrzegania obowiązków sprawozdawczych w Unii, w tym wszelkich zaległych niewypełnionych obowiązków sprawozdawczych.

Komisja czyni – w drodze aktów wykonawczych – ustalenia praktyczne niezbędne do rejestracji i identyfikacji 'raportującego operatora platformy'. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

5. Jeżeli 'operatora platformy' uznaje się za 'wyłączonego operatora platformy', właściwy organ państwa członkowskiego, któremu przedstawiono stosowne informacje zgodnie z załącznikiem V sekcja I część A pkt 3, powiadamia odpowiednio właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich, w tym również o ewentualnych późniejszych zmianach.

6. Do dnia 31 grudnia 2022 r. Komisja ustanowi centralny rejestr, w którym rejestrowane będą informacje podlegające powiadomieniu zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu oraz przekazywane zgodnie z załącznikiem V sekcja IV część F pkt 2. Centralny rejestr jest dostępny dla właściwych organów wszystkich państw członkowskich.

7. Na uzasadniony wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisja w drodze aktów wykonawczych określa, czy informacje, które muszą być automatycznie wymieniane na mocy umowy między właściwymi organami zainteresowanego państwa członkowskiego a jurysdykcją spoza Unii, są – w rozumieniu załącznika V sekcja I część A pkt 7 – równoważne z informacjami określonymi w załączniku V sekcja III część B. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Państwo członkowskie wnioskujące o zastosowanie środka, o którym mowa w akapicie pierwszym, przesyła Komisji uzasadniony wniosek.

Jeżeli Komisja uzna, że nie posiada wszystkich informacji niezbędnych do rozpatrzenia wniosku, kontaktuje się z zainteresowanym państwem członkowskim w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku i precyzuje, jakie dodatkowe informacje są wymagane. Kiedy Komisja posiada już wszystkie niezbędne informacje w terminie jednego miesiąca powiadamia o tym wnioskujące państwo członkowskie i przekazuje stosowne informacje komitetowi, o którym mowa w art. 26 ust. 2.

Działając z własnej inicjatywy, Komisja przyjmuje akt wykonawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym, dopiero po zawarciu przez państwo członkowskie z jurysdykcją spoza Unii umowy między właściwymi organami, która wymaga automatycznej wymiany informacji na temat sprzedawców uzyskujących dochód z działalności ułatwianej przez 'platformy'.

Przy ustalaniu, czy informacje są równoważne w rozumieniu akapitu pierwszego w odniesieniu do 'stosownej czynności', Komisja należyte uwzględni stopień, w jakim system, na którym opierają się takie informacje, odpowiada systemowi określonemu w załączniku V, w szczególności w odniesieniu do:

- (i) definicji 'raportującego operatora platformy', 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu', 'stosownej czynności';
- (ii) procedur mających zastosowanie do celów identyfikacji 'sprzedawców podlegających raportowaniu';
- (iii) obowiązków sprawozdawczych; oraz

- (iv) zasad i procedur administracyjnych, jakie mają wdrożyć jurysdykcje spoza Unii, aby zapewnić skuteczne wykonywanie i przestrzeganie określonych w tym systemie procedur należytej staranności i obowiązków sprawozdawczych.

Ta sama procedura ma zastosowanie do stwierdzenia, że dane informacje nie są już równoważne.”;

- 9) w art. 8b wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie co roku przekazują Komisji statystyki dotyczące wolumenu automatycznej wymiany informacji na podstawie art. 8 ust. 1 i 3a, art. 8aa i 8ac oraz informacje dotyczące administracyjnych oraz innych odnośnych kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji oraz informacje na temat wszelkich potencjalnych zmian, zarówno dla administracji podatkowych, jak i osób trzecich.”;

- b) uchyla się ust. 2;

- 10) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu wymiany informacji, o których mowa w art. 1 ust. 1, właściwy organ państwa członkowskiego może wystąpić z wnioskiem do właściwego organu innego państwa członkowskiego, aby urzędnicy upoważnieni przez wnioskujące państwo członkowskie mogli zgodnie z ustaleniami proceduralnymi określonymi przez państwo członkowskie, do którego kierowany jest wniosek:

- a) przebywać w urzędach, w których wykonują swoje obowiązki organy administracyjne współpracującego państwa członkowskiego;
- b) być obecni podczas postępowań administracyjnych prowadzonych na terytorium współpracującego państwa członkowskiego;
- c) w stosownych przypadkach, uczestniczyć w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez współpracujące państwo członkowskie za pośrednictwem elektronicznych środków komunikacji.

Organ współpracujący odpowiada na wniosek złożony zgodnie z akapitem pierwszym w terminie 60 dni od otrzymania wniosku, potwierdzając organowi wnioskującemu swoją zgodę lub informując go o swojej uzasadnionej odmowie.

Jeżeli informacje, których dotyczy wniosek, zawarte są w dokumentach, do których mają dostęp urzędnicy organu współpracującego, urzędnicy organu wnioskującego otrzymują kopie tych dokumentów.”;

- b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy urzędnicy organu wnioskującego są obecni podczas postępowania administracyjnego lub uczestniczą w postępowaniu administracyjnym za pośrednictwem elektronicznych środków komunikacji, mogą oni przeszukiwać osoby fizyczne i analizować dokumentację, zgodnie z ustaleniami proceduralnymi określonymi przez współpracujące państwo członkowskie.”;

- 11) art. 12 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy organ każdego z zainteresowanych państw członkowskich decyduje, czy chce wziąć udział w kontrolach jednoczesnych. W terminie 60 dni od otrzymania wniosku potwierdza on swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę organowi, który zaproponował kontrolę jednoczesną.”;

- 12) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA IIa

Wspólne kontrole

Artykuł 12a

Wspólne kontrole

1. Właściwy organ co najmniej jednego państwa członkowskiego może zwrócić się do właściwego organu innego państwa członkowskiego (lub innych państw członkowskich) o przeprowadzenie wspólnej kontroli. Właściwe organy współpracujące udzielają odpowiedzi na wniosek w sprawie wspólnej kontroli w terminie 60 dni od daty jego otrzymania. Właściwe organy współpracujące, do których kierowany jest wniosek o przeprowadzenie wspólnej kontroli przez właściwy organ państwa członkowskiego, w przypadku istnienia uzasadnionych powodów mogą go odrzucić.

2. Wspólne kontrole są prowadzone przez właściwe organy wnioskującego państwa członkowskiego i współpracującego państwa członkowskiego w sposób uprzednio uzgodniony i skoordynowany, łącznie z ustaleniami językowymi, oraz zgodnie z prawem i wymogami proceduralnymi państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli. W każdym państwie członkowskim, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, właściwy organ tego państwa członkowskiego wyznacza przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzorowanie i koordynowanie wspólnej kontroli w tym państwie członkowskim.

Prawa i obowiązki urzędników państw członkowskich biorących udział we wspólnej kontroli, jeżeli są oni obecni w trakcie czynności dokonywanych w innym państwie członkowskim, są określone zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli. Przestrzegając prawa państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, urzędnicy innego państwa członkowskiego nie mogą wykonywać żadnych uprawnień, które wykraczałyby poza zakres uprawnień przyznanych im na mocy prawa ich państwa członkowskiego.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 państwo członkowskie, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, podejmuje niezbędne środki w celu:

- a) zezwolenia, by urzędnicy innych państw członkowskich, którzy uczestniczą w czynnościach związanych ze wspólną kontrolą, przesłuchiwali osoby fizyczne i analizowali dokumentację wraz z urzędnikami państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, zgodnie z ustaleniami proceduralnymi wskazanymi przez państwo członkowskie, w którym przeprowadzane są te czynności;
- b) zapewnienia, by dowody zgromadzone podczas czynności w ramach wspólnej kontroli mogły być oceniane, również pod kątem ich dopuszczalności, na tych samych warunkach prawnych jak w przypadku kontroli prowadzonej w tym państwie członkowskim, gdy uczestniczą w niej wyłącznie urzędnicy tego państwa członkowskiego, w tym w trakcie ewentualnej procedury dotyczącej skarg, weryfikacji lub procedury odwoławczej; oraz
- c) zapewnienia, by osoba lub osoby podlegające wspólnej kontroli lub których ta kontrola dotyczy korzystały z tych samych praw i miały takie same obowiązki jak w przypadku kontroli prowadzonej w tym państwie członkowskim, gdy uczestniczą w niej wyłącznie urzędnicy tego państwa członkowskiego, w tym w trakcie ewentualnej procedury dotyczącej skarg, weryfikacji lub procedury odwoławczej.

4. W przypadku gdy właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich prowadzą wspólną kontrolę, starają się one uzgodnić fakty i okoliczności istotne dla wspólnej kontroli, a na podstawie wyników wspólnej kontroli dążą do osiągnięcia porozumienia w sprawie sytuacji podatkowej osoby lub osób objętych kontrolą. Ustalenia ze wspólnej kontroli uwzględnia się w sprawozdaniu końcowym. Kwestie uzgodnione przez właściwe organy są odzwierciedlane w sprawozdaniu końcowym i uwzględniane w odpowiednich instrumentach wydanych przez właściwe organy uczestniczących państw członkowskich w następstwie tej wspólnej kontroli.

Z zastrzeżeniem akapitu pierwszego czynności właściwych organów państwa członkowskiego lub dowolnego z jego urzędników w następstwie wspólnej kontroli oraz wszelkie dalsze procedury toczące się w tym państwie członkowskim, takie jak decyzja organów podatkowych, procedura odwoławcza lub ugodowa w tym zakresie, odbywają się zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego.

5. Osoby objęte kontrolą są informowane o wynikach wspólnej kontroli, w tym poprzez otrzymanie kopii sprawozdania końcowego, w terminie 60 dni od wydania sprawozdania końcowego.”;

13) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje przekazywane między państwami członkowskimi w jakiejkolwiek formie zgodnie z niniejszą dyrektywą są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy krajowego prawa państwa członkowskiego, które informacje te otrzymuje. Takie informacje mogą być wykorzystywane do celów oceny, stosowania i egzekwowania prawa krajowego państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2, a także VAT i innych podatków pośrednich.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Informacje i dokumenty otrzymywane zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą być wykorzystywane do celów innych niż te, o których mowa w ust. 1, o ile zezwoli na to właściwy organ państwa członkowskiego przekazującego informacje zgodnie z niniejszą dyrektywą i jedynie w zakresie, w jakim dopuszcza to prawo krajowe państwa członkowskiego właściwego organu otrzymującego informacje. Takie zezwolenie jest udzielane, jeśli informacje mogą zostać wykorzystane do podobnych celów w państwie członkowskim właściwego organu przekazującego informacje.

Właściwy organ każdego państwa członkowskiego może przekazać właściwym organom pozostałych państw członkowskich wykaz celów, w jakich zgodnie z prawem krajowym można wykorzystać informacje i dokumenty, innych niż cele, o których mowa w ust. 1. Właściwy organ, który otrzymuje informacje i dokumenty, może bez zezwolenia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, wykorzystać te informacje oraz dokumenty w dowolnym celu wskazanym w wykazie przez państwo członkowskie przekazujące informacje.”;

14) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Standardowy formularz, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje przekazywane przez organ wnioskujący:

- a) tożsamość osoby będącej przedmiotem sprawdzania lub dochodzenia, a w przypadku wniosków grupowych, o których mowa w art. 5a ust. 3, również szczegółowy opis grupy;
- b) cel podatkowy, dla którego potrzebna jest informacja.”;

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Informacje w ramach wymiany spontanicznej i potwierdzenie ich odbioru zgodnie z, odpowiednio, art. 9 i 10, wnioski o doręczenia zgodnie z art. 13, informacje zwrotne zgodnie z art. 14 oraz informacje przekazywane zgodnie z art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 24 ust. 2 przesyła się przy użyciu standardowych formularzy przyjętych przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

4. Automatyczna wymiana informacji zgodnie z art. 8 i 8ac przebiega przy użyciu standardowego formatu elektronicznego służącego ułatwieniu takiej wymiany automatycznej, przyjętego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;

15) w art. 21 dodaje się następujący ustęp:

„7. Komisja opracowuje i zapewnia techniczne i logistyczne wsparcie bezpiecznego centralnego interfejsu współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, na którym państwa członkowskie komunikują się przy użyciu standardowych formularzy na mocy art. 20 ust. 1 i 3. Do tego interfejsu dostęp mają właściwe organy wszystkich państw członkowskich. Na potrzeby gromadzenia statystyk Komisja ma dostęp do informacji o wymianach zapisanych na interfejsie, które można automatycznie pobrać. Komisja ma dostęp wyłącznie do danych anonimowych i zagregowanych. Dostęp Komisji pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku państw członkowskich do przedstawiania statystyk dotyczących wymiany informacji zgodnie z art. 23 ust. 4.

Komisja czyni – w drodze aktów wykonawczych – konieczne ustalenia praktyczne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;

16) art. 22 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W celach wykonania i egzekwowania przepisów prawa państw członkowskich przyjętych dla wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz w celu zapewnienia funkcjonowania współpracy administracyjnej, którą ta dyrektywa ustanawia, państwa członkowskie zapewniają przepisami prawa dostęp organów podatkowych do mechanizmów, procedur, dokumentów i informacji, o których mowa w art. 13, 30, 31, 32a i 40 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”;

17) art. 23a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Informacje przekazywane Komisji przez państwo członkowskie na podstawie art. 23, a także wszelkie sprawozdania lub dokumenty sporządzone przez Komisję z wykorzystaniem takich informacji, mogą być przekazywane innym państwom członkowskim. Takie przekazane informacje są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymało.

Państwa członkowskie mogą wykorzystywać sporządzone przez Komisję sprawozdania i dokumenty, o których mowa w akapicie pierwszym, jedynie do celów analitycznych i nie mogą ich publikować ani udostępniać żadnej innej osobie ani żadnemu innemu podmiotowi bez wyraźnej zgody Komisji.

Niezależnie od akapitu pierwszego i drugiego Komisja może opublikować zanonimizowane roczne zestawienia danych statystycznych, które państwa członkowskie przekazały jej zgodnie z art. 23 ust. 4.”;

18) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Ochrona danych

1. Wszelka wymiana informacji na mocy niniejszej dyrektywy podlega rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (*). Jednak do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 13, art. 14 ust. 1 oraz w art. 15 rozporządzenia (UE) 2016/679 w stopniu wymaganym w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 23 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia.

2. Do przetwarzania danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii na mocy niniejszej dyrektywy zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 (**). Jednak do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy ogranicza się zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 15, art. 16 ust. 1 oraz w art. 17–21 rozporządzenia (UE) 2018/1725 w stopniu wymaganym w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.

3. ‘Raportujące instytucje finansowe’, pośredników, ‘raportujących operatorów platform’ oraz właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów danych, gdy – działając samodzielnie lub wspólnie – określają cele i sposoby przetwarzania danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679.

4. Niezależnie od ust. 1 każde państwo członkowskie zapewnia, aby, w zależności od przypadku, każda ‘raportująca instytucja finansowa’, pośrednik lub ‘raportujący operator platformy’, które podlegają jego jurysdykcji:

- a) informowali każdą zainteresowaną osobę fizyczną o tym, że dotyczące jej informacje zostaną zgromadzone i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą; oraz
- b) udzielali każdej zainteresowanej osobie fizycznej wszelkich informacji, które dana osoba ma prawo uzyskać od administratora danych, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw ochrony danych osobowych, w każdym przypadku, zanim informacje zostaną przekazane.

Niezależnie od akapitu pierwszego lit. b) każde państwo członkowskie określa zasady, za pomocą których nakłada na ‘raportujących operatorów platform’ obowiązek informowania ‘sprzedawców podlegających raportowaniu’ o zgłoszonym ‘wynagrodzeniu’.

5. Informacje przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą są zatrzymywane przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, a w każdym razie zgodnie z krajowymi przepisami każdego administratora danych dotyczącymi przedawnienia.

6. Państwo członkowskie, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, niezwłocznie zgłasza Komisji to naruszenie i wszelkie późniejsze działania naprawcze. Komisja niezwłocznie informuje wszystkie państwa członkowskie o naruszeniu ochrony danych, które zostało jej zgłoszone lub które jest jej znane, oraz o wszelkich działaniach naprawczych.

Każde państwo członkowskie może zawiesić wymianę informacji z państwem członkowskim (państwami członkowskimi), w którym doszło do naruszenia ochrony danych, powiadamiając o tym na piśmie Komisję i zainteresowane państwo (państwa) członkowskie. Takie zawieszenie ma skutek natychmiastowy.

Państwo (państwa) członkowskie, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, bada, powstrzymuje naruszenie ochrony danych i podejmuje działania naprawcze oraz poprzez pisemne powiadomienie Komisji, występuje z wnioskiem o zawieszenie dostępu do CNN do celów niniejszej dyrektywy, jeżeli naruszenie ochrony danych nie może zostać niezwłocznie i odpowiednio powstrzymane. Na taki wniosek Komisja zawiesza dostęp do CNN tego państwa członkowskiego (tych państw członkowskich) do celów niniejszej dyrektywy.

Po zgłoszeniu przez państwo członkowskie, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, o naprawieniu naruszenia ochrony danych, Komisja przywraca dostęp do CCN zainteresowanemu państwu członkowskiemu (zainteresowanemu państwu członkowskiemu) do celów niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy co najmniej jedno państwo członkowskie zwróci się do Komisji o wspólne sprawdzenie, czy działania naprawcze względem naruszenia ochrony danych były skuteczne, Komisja przywraca po sprawdzeniu dostęp do CCN takiemu zainteresowanemu państwu członkowskiemu (takim zainteresowanemu państwu członkowskiemu) do celów niniejszej dyrektywy.

W przypadku gdy naruszenie ochrony danych dotyczy centralnej bazy danych lub CCN do celów niniejszej dyrektywy i gdy może to mieć potencjalnie wpływ na wymianę informacji między państwami członkowskimi za pośrednictwem CCN, Komisja bez zbędnej zwłoki informuje państwa członkowskie o naruszeniu ochrony danych i wszelkich podjętych działaniach naprawczych. Takie działania naprawcze mogą obejmować zawieszenie dostępu do centralnej bazy danych lub CCN do celów niniejszej dyrektywy do czasu naprawienia naruszenia ochrony danych.

7. Państwa członkowskie, wspomagane przez Komisję, dokonują uzgodnień praktycznych niezbędnych do wykonania niniejszego artykułu, w tym procedur w zakresie zarządzania naruszeniami ochrony danych, zgodnych z uznawanymi na szczeblu międzynarodowym dobrymi praktykami i, w stosownych przypadkach, porozumieniem między współadministratorami danych, porozumieniem między podmiotem przetwarzającym a administratorem danych lub wzorami takich porozumień.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).”;

19) art. 25a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25a

Sankcje

Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą dotyczących art. 8aa, 8ab i 8ac oraz przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”;

20) dodaje się załącznik V w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 31 grudnia 2022 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2023 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie przyjmą i opublikują do dnia 31 grudnia 2023 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 1 lit. d) niniejszej dyrektywy w odniesieniu do art. 3 pkt 26 dyrektywy 2011/16/UE oraz art. 1 pkt 12 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do sekcji IIa dyrektywy 2011/16/UE. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy najpóźniej od dnia 1 stycznia 2024 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 marca 2021 r.

W imieniu Rady
M. do C. ANTUNES
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK V

PROCEDURY NALEŻYTEJ STARANNOŚCI, OBOWIĄZKI SPRAWOZDAWCZE I INNE ZASADY DLA OPERATORÓW PLATFORM

Niniejszy załącznik określa procedury należytej staranności, obowiązki sprawozdawcze i inne zasady, które muszą być stosowane przez ‘raportujących operatorów platform’, aby umożliwić państwom członkowskim przekazywanie – w drodze wymiany automatycznej – informacji, o których mowa w art. 8ac niniejszej dyrektywy.

W niniejszym załączniku określono również zasady oraz procedury administracyjne, jakie państwa członkowskie muszą wdrożyć, aby zapewnić skuteczne wykonywanie i przestrzeganie określonych w niniejszym załączniku procedur należytej staranności i obowiązków sprawozdawczych.

SEKCJA I

DEFINICJE

Następujące terminy mają znaczenie określone poniżej:

A. ‘Raportujący operatorzy platform’

1. »Platforma« oznacza każde oprogramowanie, w tym stronę internetową lub jej część, oraz wszelkie aplikacje, w tym aplikacje mobilne, które są dostępne dla użytkowników i które umożliwiają ‘sprzedawcom’ łączność z innymi użytkownikami w celu wykonywania ‘stosownej czynności’, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz takich użytkowników. Pojęcie to obejmuje także wszelkie ustalenia dotyczące poboru i zapłaty ‘wynagrodzenia’ z tytułu ‘stosownej czynności’.

Pojęcie »platforma« nie obejmuje oprogramowania, które bez żadnej dalszej ingerencji w wykonywanie ‘stosownej czynności’ umożliwia wyłącznie wykonywanie dowolnej z poniższych czynności:

- a) przetwarzanie płatności w odniesieniu do ‘stosownej czynności’;
 - b) wystawianie przez użytkowników ofert lub reklamowanie przez nich ‘stosownej czynności’;
 - c) przekierowywanie lub przenoszenie użytkowników na ‘platformę’.
2. »Operator platformy« oznacza każdy ‘podmiot’, który zawiera umowy ze ‘sprzedawcami’ w celu udostępnienia im całej ‘platformy’ lub jej części.
 3. »Wyłączony operator platformy« oznacza ‘operatora platformy’, który wykazuje co roku w sposób zadowalający właściwy organ państwa członkowskiego, któremu – zgodnie z przepisami określonymi w sekcji III część A pkt 1–A pkt 3 – ‘operator platformy’ musiałby w innym przypadku dokonać zgłoszenia, że cały model biznesowy tej ‘platformy’ jest taki, iż nie obejmuje ona ‘sprzedawców podlegających raportowaniu’.
 4. »Raportujący operator platformy« oznacza ‘operatora platformy’, innego niż ‘wyłączony operator platformy’, który znajduje się w dowolnej z poniższych sytuacji:
 - a) jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim lub – w przypadku gdy ‘operator platformy’ nie ma rezydencji do celów podatkowych w państwie członkowskim – spełnia dowolny z poniższych warunków:
 - (i) jest zarejestrowany na mocy przepisów państwa członkowskiego;
 - (ii) posiada swoje miejsce zarządu (w tym faktyczny zarząd) w państwie członkowskim;
 - (iii) posiada stały zakład w państwie członkowskim i nie jest ‘kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii’;
 - b) nie jest ani rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim, ani nie jest zarejestrowany w państwie członkowskim, ani nie ma w państwie członkowskim swojego miejsca zarządu, ani nie posiada w państwie członkowskim stałego zakładu, ale ułatwia wykonywanie ‘stosownej czynności’ przez ‘sprzedawców podlegających raportowaniu’ lub ‘stosownej czynności’ dotyczącej najmu nieruchomości znajdującej się w państwie członkowskim, i nie jest ‘kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii’.

5. »Kwalifikowany operator platformy spoza Unii« oznacza 'operatora platformy', w odniesieniu do którego wszystkie 'stosowne czynności', które on ułatwia, są również 'kwalifikowanymi stosownymi czynnościami', oraz który jest rezydentem do celów podatkowych w 'kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii' lub, gdy taki 'operator platformy' nie ma rezydencji podatkowej w 'kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii', spełnia on dowolny z poniższych warunków:
 - a) jest zarejestrowany na mocy przepisów 'kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii'; lub
 - b) posiada swoje miejsce zarządu (w tym faktyczny zarząd) w 'kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii'.
6. »Kwalifikowana jurysdykcja spoza Unii« oznacza jurysdykcję spoza Unii, która zawarła 'skuteczną kwalifikującą umowę między właściwymi organami' z właściwymi organami wszystkich państw członkowskich, które zostały wskazane jako jurysdykcje raportowane w wykazie opublikowanym przez jurysdykcję spoza Unii.
7. »Skuteczna kwalifikująca umowa między właściwymi organami« oznacza umowę między właściwymi organami państwa członkowskiego a jurysdykcją spoza Unii, która to umowa wymaga automatycznej wymiany informacji równoważnych informacjom określonym w sekcji III część B niniejszego załącznika, co potwierdzono w akcie wykonawczym zgodnie z art. 8ac ust. 7.
8. »Stosowna czynność« oznacza jedną z poniższych czynności wykonywanych za 'wynagrodzeniem':
 - a) najem nieruchomości zarówno mieszkalnych, jak i komercyjnych, a także wszelkich innych nieruchomości i miejsc parkingowych;
 - b) 'usługę świadczoną osobiście';
 - c) sprzedaż 'towarów';
 - d) najem jakiegokolwiek środka transportu.

Pojęcie »stosowna czynność« nie obejmuje czynności wykonywanej przez 'sprzedawcę' działającego w charakterze pracownika 'raportującego operatora platformy' lub powiązanego 'podmiotu' 'operatora platformy'.
9. »Kwalifikowane stosowne czynności« oznaczają wszelkie 'stosowne czynności' objęte automatyczną wymianą na podstawie 'skutecznej kwalifikującej umowy między właściwymi organami'.
10. »Wynagrodzenie« oznacza rekompensatę, w każdej formie, pomniejszoną o wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez 'raportującego operatora platformy', wpłaconą lub uznaną na rzecz 'sprzedawcy' w związku ze 'stosowną czynnością', przy czym kwota tej rekompensaty jest znana 'operatorowi platformy' lub 'operator platformy' może się w rozsądny sposób dowiedzieć, ile taka kwota wynosi.
11. »Usługa świadczona osobiście« oznacza usługę obejmującą pracę wykonywaną na czas lub w trybie zadaniowym przez co najmniej jedną osobę fizyczną działającą albo niezależnie, albo w imieniu 'podmiotu', która to praca jest wykonywana na żądanie użytkownika online albo fizycznie offline po ułatwieniu jej za pośrednictwem 'platformy'.

B. 'Sprzedawcy podlegający raportowaniu'

1. »Sprzedawca« oznacza użytkownika 'platformy' będącego albo osobą fizyczną, albo 'podmiotem', który to użytkownik w każdym momencie 'okresu sprawozdawczego' jest zarejestrowany na 'platformie' i wykonuje 'stosowną czynność'.
2. »Aktywny sprzedawca« oznacza każdego 'sprzedawcę', który albo wykonuje 'stosowną czynność' w 'okresie sprawozdawczym', albo na rzecz którego wpłacane lub uznawane jest 'wynagrodzenie' w związku ze 'stosowną czynnością' w 'okresie sprawozdawczym'.
3. »Sprzedawca podlegający raportowaniu« oznacza 'aktywnego sprzedawcę' niebędącego 'wyłączonym sprzedawcą', który jest rezydentem w państwie członkowskim lub który wynajął nieruchomość znajdującą się w państwie członkowskim.
4. »Wyłączony sprzedawca« oznacza dowolnego 'sprzedawcę':
 - a) będącego 'podmiotem rządowym';
 - b) będącego 'podmiotem', którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych lub 'podmiotem' powiązanym 'podmiotem', którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych;

- c) będącego 'podmiotem', któremu 'operator platformy' ułatwił ponad 2 000 'stosownych czynności' w typie najmu nieruchomości w odniesieniu do 'grupy obiektów najmu' w 'okresie sprawozdawczym'; lub
- d) któremu 'operator platformy' ułatwił mniej niż 30 'stosownych czynności' w typie sprzedaży 'towarów' i w przypadku którego łączne 'wynagrodzenie' wypłacone lub uznane na jego rzecz nie przekroczyło 2 000 EUR w 'okresie sprawozdawczym'.

C. Pozostałe definicje

1. »Podmiot« oznacza osobę prawną lub porozumienie prawne, takie jak spółka, spółka osobowa, trust lub fundacja. 'Podmiot' jest 'podmiotem' powiązany z innym 'podmiotem', jeżeli jeden z 'podmiotów' kontroluje drugi 'podmiot' lub obydwa 'podmioty' pozostają pod wspólną kontrolą. W tym celu kontrola obejmuje bezpośrednią lub pośrednią własność ponad 50 % głosów i wartości w danym 'podmiocie'. W przypadku udziału pośredniego spełnienie wymogów posiadania ponad 50 % prawa własności w kapitale drugiego 'podmiotu' ustala się, mnożąc wysokości udziału na kolejnych poziomach. Uznaje się, że osoba posiadająca ponad 50 % praw głosu posiada 100 % tych praw.
2. »Podmiot rządowy« oznacza rząd państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji, wszelkie jednostki terytorialne niższego szczebla państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji (które obejmują stan, prowincje, okręgi lub gminy) lub każdą agencję lub instytucję państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji będące w całości własnością danego państwa lub jurysdykcji lub którykolwiek z wyżej wymienionych jednostek (każda zwana dalej »podmiotem rządowym«).
3. »NIP« oznacza 'numer identyfikacyjny podatnika', wydany przez państwo członkowskie, lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru.
4. »Numer identyfikacyjny VAT« oznacza niepowtarzalny numer, przy pomocy którego dokonuje się identyfikacji podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, która jest zarejestrowana do celów podatku od wartości dodanej.
5. »Główny adres« oznacza adres, który jest adresem głównego miejsca pobytu 'sprzedawcy' będącego osobą fizyczną, a także adres, który jest adresem siedziby 'sprzedawcy' będącego 'podmiotem'.
6. »Okres sprawozdawczy« oznacza rok kalendarzowy, w odniesieniu do którego prowadzona jest sprawozdawczość zgodnie z sekcją III.
7. »Grupa obiektów najmu« oznacza wszystkie jednostki nieruchomości znajdujące się pod tym samym adresem ulicy, które są własnością tej samej osoby i które są oferowane do najmu na 'platformie' przez tego samego 'sprzedawcę'.
8. »Identyfikator rachunku finansowego« oznacza dostępny dla 'operatora platformy' niepowtarzalny numer identyfikacyjny lub niepowtarzalne informacje referencyjne rachunku bankowego lub rachunku innych podobnych usług płatniczych, na który wpłaca się lub na którym uznaje się 'wynagrodzenie'.
9. »Towary« oznaczają wszelkie rzeczowe aktywa trwałe.

SEKCJA II

PROCEDURY NALEŻYTEJ STARANNOŚCI

Poniższe procedury mają zastosowanie do celów identyfikacji 'sprzedawców podlegających raportowaniu'.

A. 'Sprzedawcy' niepodlegający kontroli

W celu określenia, czy 'sprzedawca' będący 'podmiotem' kwalifikuje się do bycia 'wyłączonym sprzedawcą' opisanym w sekcji I część B pkt 4 lit. a) i b), 'raportujący operator platformy' może polegać na dostępnych publicznie informacjach lub na potwierdzeniu uzyskanym od 'sprzedawcy' będącego 'podmiotem'.

Do celów ustalenia, czy 'sprzedawca' kwalifikuje się jako 'sprzedawca wyłączony' opisany w sekcji I część B pkt 4 lit. c) i d), 'raportujący operator platformy' może polegać na dostępnej dokumentacji.

B. Gromadzenie informacji na temat 'sprzedawców'

1. W odniesieniu do każdego 'sprzedawcy' będącego osobą fizyczną i niebędącego 'wyłączonym sprzedawcą' 'raportujący operator platformy' gromadzi wszystkie następujące informacje:
 - a) imię i nazwisko;
 - b) 'główny adres';
 - c) każdy numer 'NIP' wydany 'sprzedawcy', w tym każde państwo członkowskie wydania, lub, w przypadku braku numeru 'NIP', miejsce urodzenia tego 'sprzedawcy';

- d) numer identyfikacyjny VAT 'sprzedawcy', jeżeli jest dostępny;
 - e) data urodzenia.
2. W odniesieniu do każdego 'sprzedawcy' będącego 'podmiotem' i niebędącego 'wyłączonym sprzedawcą' 'raportujący operator platformy' gromadzi następujące informacje:
- a) nazwa prawna;
 - b) 'główny adres';
 - c) każdy numer 'NIP' wydany temu 'sprzedawcy', w tym każde państwo członkowskie wydania;
 - d) numer identyfikacyjny VAT tego 'sprzedawcy', jeżeli jest dostępny;
 - e) numer w rejestrze gospodarczym;
 - f) istnienie ewentualnego stałego zakładu, za pośrednictwem którego wykonywane są w Unii 'stosowne czynności', jeżeli taki zakład jest dostępny, ze wskazaniem każdego odnośnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się taki stały zakład.
3. Niezależnie od części B pkt 1 i 2, 'raportujący operator platformy' nie jest zobowiązany do gromadzenia informacji, o których mowa w części B pkt 1 lit. b)–e) oraz w części B pkt 2 lit. b)–f), w przypadku gdy opiera się na bezpośrednim potwierdzeniu tożsamości i miejsca zamieszkania 'sprzedawcy' poprzez usługę identyfikacyjną udostępnioną przez państwo członkowskie lub Unię w celu potwierdzenia tożsamości i rezydencji podatkowej 'sprzedawcy'.
4. Niezależnie od części B pkt 1 lit. c) oraz części B pkt 2 lit. c) i e) 'raportujący operator platformy' nie jest zobowiązany do gromadzenia numerów 'NIP' lub numerów w rejestrze gospodarczym, w zależności od przypadku, w żadnej z poniższych sytuacji:
- a) państwo członkowskie rezydencji 'sprzedawcy' nie wydaje 'sprzedawcy' numeru 'NIP' ani numeru w rejestrze gospodarczym;
 - b) państwo członkowskie rezydencji 'sprzedawcy' nie wymaga gromadzenia numeru 'NIP' wydanego 'sprzedawcy'.
- C. Weryfikacja informacji na temat 'sprzedawców'
1. 'Raportujący operator platformy' weryfikuje, czy informacje zgromadzone zgodnie z częścią A, częścią B pkt 1, częścią B pkt 2 lit. a)–e) oraz częścią E są wiarygodne, korzystając z wszystkich informacji i dokumentów dostępnych mu w jego dokumentacji, a także z wszelkich interfejsów elektronicznych udostępnianych nieodpłatnie przez państwo członkowskie lub Unię, w celu sprawdzenia ważności numeru 'NIP' lub numeru identyfikacyjnego VAT.
2. Niezależnie od części C pkt 1 w celu dopełnienia procedur należytej staranności zgodnie z częścią F pkt 2 'raportujący operator platformy' może określić, czy informacje zgromadzone zgodnie z częścią A, częścią B pkt 1, częścią B pkt 2 lit. a)–e) oraz częścią E są wiarygodne, korzystając z informacji i dokumentów dostępnych mu w jego dokumentacji, którą można przeszukać elektronicznie.
3. Do celów stosowania części F pkt 3 lit. b) i niezależnie od części C pkt 1 i 2, w przypadkach, w których 'raportujący operator platformy' ma powody sądzić, że którykolwiek z elementów informacji opisanych w części B lub E może być niedokładny na podstawie informacji dostarczonych przez właściwy organ państwa członkowskiego we wniosku dotyczącym konkretnego 'sprzedawcy', zwraca się on do tego 'sprzedawcy' o skorygowanie informacji, które uznano za nieprawidłowe, oraz dostarczenie dokumentów potwierdzających, danych lub informacji, które są wiarygodne i pochodzą z niezależnych źródeł, takich jak:
- a) ważny dokument identyfikacyjny wydany przez rząd;
 - b) aktualne poświadczenie rezydencji podatkowej.
- D. Określenie państwa członkowskiego (państw członkowskich) rezydencji 'sprzedawcy' do celów niniejszej dyrektywy
1. 'Raportujący operator platformy' uznaje 'sprzedawcę' za rezydenta w państwie członkowskim, w którym znajduje się 'główny adres' 'sprzedawcy'. Jeżeli nie jest to państwo członkowskie 'głównego adresu' 'sprzedawcy', 'raportujący operator platformy' uznaje 'sprzedawcę' za rezydenta również w państwie członkowskim, w którym wydano numer 'NIP'. Jeżeli 'sprzedawca' przekazał informacje dotyczące istnienia stałego zakładu zgodnie z częścią B pkt 2 lit. f), 'raportujący operator platformy' uznaje 'sprzedawcę' za rezydenta również w odpowiednim państwie członkowskim wskazanym przez 'sprzedawcę'.

2. Niezależnie od części D pkt 1 'raportujący operator platformy' uznaje 'sprzedawcę' za rezydenta w każdym państwie członkowskim potwierdzonym za pomocą usługi identyfikacji elektronicznej udostępnionej przez państwo członkowskie lub Unię zgodnie z częścią B pkt 3.

E. Gromadzenie informacji na temat wynajmowanej nieruchomości

Jeżeli 'sprzedawca' wykonuje 'stosowną czynność' obejmującą najem nieruchomości, 'raportujący operator platformy' gromadzi adres każdej 'grupy obiektów najmu' oraz odnośny numer wpisu do księgi wieczystej, jeżeli taki numer wydano, lub jego odpowiednik zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym znajduje się dana nieruchomość. Jeżeli 'raportujący operator platformy' ułatwił ponad 2 000 'stosownych czynności' poprzez najem Grupy obiektów najmu dla tego samego 'sprzedającego' będącego 'podmiotem', 'raportujący operator platformy' gromadzi dokumenty, dane lub informacje potwierdzające, że jednostki nieruchomości są własnością tego samego właściciela.

F. Terminy i ważność procedur należytej staranności

1. 'Raportujący operator platformy' dopełnia procedur należytej staranności określonych w częściach A–E do dnia 31 grudnia 'okresu sprawozdawczego'.
2. Niezależnie od części F pkt 1 w przypadku 'sprzedawców', którzy już byli zarejestrowani na 'platformie' na dzień 1 stycznia 2023 r. lub na dzień, w którym 'podmiot' stał się 'raportującym operatorem platformy', wymaga się, aby procedury należytej staranności określone w częściach A–E zostały dopełnione do dnia 31 grudnia drugiego 'okresu sprawozdawczego' dla 'raportującego operatora platformy'.
3. Niezależnie od części F pkt 1 'raportujący operator platformy' może polegać na procedurach należytej staranności przeprowadzonych w odniesieniu do poprzednich 'okresów sprawozdawczych', pod warunkiem że:
 - a) informacje na temat 'sprzedawców' wymagane zgodnie z częścią B pkt 1 i 2 albo zgromadzono i zweryfikowano, albo potwierdzono w ciągu ostatnich 36 miesięcy; oraz
 - b) 'raportujący operator platformy' nie ma podstawy, aby sądzić, że informacje zgromadzone zgodnie z częściami A, B i E są lub stały się niewiarygodne lub nieprawidłowe.

G. Stosowanie procedur należytej staranności wyłącznie do 'aktywnych sprzedawców'

'Raportujący operator platformy' może postanowić, że dopełni procedur należytej staranności zgodnie z częściami A–F wyłącznie w odniesieniu do 'aktywnych sprzedawców'.

H. Dopełnienie procedur należytej staranności przez osoby trzecie

1. 'Raportujący operator platformy' może skorzystać z usług usługodawcy będącego osobą trzecią w zakresie dopełnienia obowiązków należytej staranności określonych w niniejszej sekcji, jednak obowiązki takie w dalszym ciągu spoczywają na 'raportującym operatorze platformy'.
2. Jeżeli 'operator platformy' spełnia obowiązki należytej staranności za 'raportującego operatora platformy' w odniesieniu do tej samej 'platformy' zgodnie z lit. H pkt 1, taki 'operator platformy' musi dopełnić procedur należytej staranności zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej sekcji. Za dopełnienie obowiązków należytej staranności odpowiada 'raportujący operator platformy'.

SEKCJA III

OBOWIĄZKI SPRAWOZDAWCZE

A. Czas i sposób zgłaszania

1. 'Raportujący operator platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. a) zgłasza właściwemu organowi państwa członkowskiego określonego zgodnie z sekcją I część A pkt 4 lit. a) informacje określone w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do 'okresu sprawozdawczego' najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano 'sprzedawcę' jako 'sprzedawcę podlegającego raportowaniu'. Jeżeli istnieje więcej niż jeden 'raportujący operator platformy', każdy z tych 'raportujących operatorów platformy' jest zwolniony z obowiązku zgłoszenia informacji, jeżeli ma dowód, zgodnie z prawem krajowym, na to, że te same informacje zostały zgłoszone przez innego 'raportującego operatora platformy'.

2. Jeżeli 'raportujący operator platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. a) spełnia którykolwiek z warunków tamże określonych w więcej niż jednym państwie członkowskim, wybiera on jedno z tych państw członkowskich, w którym będzie on wypełniał obowiązki sprawozdawcze określone w niniejszej sekcji. Taki 'raportujący operator platformy' zgłasza właściwemu organowi wybranego państwa członkowskiego informacje wymienione w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do 'okresu sprawozdawczego', jak określono zgodnie z sekcją IV część E, najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano 'sprzedawcę' jako 'sprzedawcę podlegającego raportowaniu'. Jeżeli istnieje więcej niż jeden 'raportujący operator platformy', każdy z tych 'raportujących operatorów platformy' jest zwolniony z obowiązku zgłoszenia informacji, jeżeli ma dowód, zgodnie z prawem krajowym, na to, że te same informacje zostały zgłoszone przez innego 'raportującego operatora platformy' w innym państwie członkowskim.
3. 'Raportujący operator platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. b) zgłasza właściwemu organowi państwa członkowskiego rejestracji informacje określone w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do 'okresu sprawozdawczego', jak określono zgodnie z sekcją IV część F pkt 1, najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano 'sprzedawcę' jako 'sprzedawcę podlegającego raportowaniu'.
4. Niezależnie od części A pkt 3 niniejszej sekcji od 'raportującego operatora platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. b) nie wymaga się przekazywania informacji określonych w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do 'kwalifikowanych stosownych czynności' objętych 'skuteczną kwalifikującą umową między właściwymi organami', która to umowa już przewiduje automatyczną wymianę równoważnych informacji z państwem członkowskim na temat 'sprzedawców podlegających raportowaniu' będących rezydentami w tym państwie członkowskim.
5. 'Raportujący operator platformy' przekazuje także 'sprzedawcy podlegającemu raportowaniu' informacje określone w części B pkt 2 i 3, które to informacje odnoszą się do tego sprzedawcy, najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano 'sprzedawcę' jako 'sprzedawcę podlegającego raportowaniu'.
6. Informacje odnoszące się do 'wynagrodzenia' wpłaconego lub uznanego w formie pieniądza fiducyjnego należy zgłaszać w walucie, w której wpłacono lub uznano wynagrodzenie. W przypadku wpłaty lub uznania 'wynagrodzenia' w formie innej pieniądza fiducyjnego zgłasza się je w walucie lokalnej, przeliczonej lub wycenionej w sposób spójnie określony przez 'raportującego operatora platformy'.
7. Informacje o 'wynagrodzeniu' i innych kwotach podlegają zgłoszeniu za dany kwartał 'okresu sprawozdawczego', w którym nastąpiła wpłata lub uznanie 'wynagrodzenia'.

B. Informacje podlegające zgłoszeniu

Każdy 'raportujący operator platformy' zgłasza następujące informacje:

1. nazwę, adres siedziby statutowej i numer 'NIP' oraz, w stosownych przypadkach, indywidualny numer identyfikacyjny, nadany zgodnie z sekcją IV część F pkt 4, 'raportującego operatora platformy', a także nazwę 'platformy' lub nazwy 'platform', w odniesieniu do których 'raportujący operator platformy' dokonuje zgłoszenia;
2. w odniesieniu do każdego 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu', który wykonywał 'stosowną czynność' inną niż najem nieruchomości:
 - a) informacje, których zgromadzenie jest wymagane zgodnie z sekcją II część B;
 - b) 'identyfikator rachunku finansowego', jeżeli jest on dostępny dla 'raportującego operatora platformy' i jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, którego rezydentem jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu' w rozumieniu sekcji II część D, nie ogłosił publicznie, że nie zamierza korzystać w tym celu z 'identyfikatora rachunku finansowego';
 - c) jeżeli jego imię i nazwisko/nazwa są inne niż imię i nazwisko/nazwa 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' – oprócz 'identyfikatora rachunku finansowego' – imię i nazwisko/nazwę posiadacza rachunku finansowego, na który wpłacane jest 'wynagrodzenie' lub na poczet którego jest ono uznawane, w zakresie dostępnym dla 'raportującego operatora platformy', a także wszelkie inne informacje finansowe umożliwiające identyfikację dostępną dla 'raportującego operatora platformy' w odniesieniu do tego posiadacza rachunku;
 - d) każde państwo członkowskie, którego rezydentem do celów niniejszej dyrektywy zgodnie z sekcją II część D jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu';

- e) łączne 'wynagrodzenie' wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału 'okresu sprawozdawczego' oraz liczbę 'stosownych czynności', z tytułu których 'wynagrodzenie' to zostało wypłacone lub uznane;
 - f) wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez 'raportującego operatora platformy' w każdym kwartale 'okresu sprawozdawczego';
3. w odniesieniu do każdego 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu', który świadczył 'stosowne czynności' dotyczące najmu nieruchomości:
- a) informacje, których zgromadzenie jest wymagane zgodnie z sekcją II część B;
 - b) 'identyfikator rachunku finansowego', jeżeli jest on dostępny dla 'raportującego operatora platformy' i jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, którego rezydentem jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu' w rozumieniu sekcji II część D, nie ogłosił publicznie, że nie zamierza korzystać w tym celu z 'identyfikatora rachunku finansowego';
 - c) jeżeli jego imię i nazwisko/nazwa są inne niż imię i nazwisko/nazwa 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' – oprócz 'identyfikatora rachunku finansowego' – imię i nazwisko/nazwę posiadacza rachunku finansowego, na który wpłacane jest 'wynagrodzenie' lub na poczet którego jest ono uznawane, w zakresie dostępnym dla 'raportującego operatora platformy', a także wszelkie inne informacje finansowe umożliwiające identyfikację dostępne dla 'raportującego operatora platformy' w odniesieniu do posiadacza rachunku;
 - d) każde państwo członkowskie, którego rezydentem do celów niniejszej dyrektywy zgodnie z sekcją II część D jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu';
 - e) adres każdej 'grupy obiektów najmu' określony na podstawie procedur opisanych w sekcji II część E oraz odpowiadający numer wpisu do księgi wieczystej lub jego odpowiednik zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym znajduje się dana nieruchomość, jeżeli taki numer istnieje;
 - f) łączne 'wynagrodzenie' wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału 'okresu sprawozdawczego' oraz liczbę 'stosownych czynności' w odniesieniu do każdej 'grupy obiektów najmu';
 - g) wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez 'raportującego operatora platformy' w każdym kwartale 'okresu sprawozdawczego';
 - h) w stosownych przypadkach – liczbę dni, przez które każda 'grupa obiektów najmu' była wynajmowana w 'okresie sprawozdawczym', oraz rodzaj każdej 'grupy obiektów najmu'.

SEKCJA IV

SKUTECZNE WYKONANIE

Zgodnie z art. 8ac państwa członkowskie wprowadzają zasady i procedury administracyjne w celu zapewnienia skutecznego wykonywania i przestrzegania procedur należytej staranności i obowiązków sprawozdawczych określonych w sekcjach II i III niniejszego załącznika.

A. Przepisy w zakresie egzekwowania wymogów dotyczących gromadzenia i weryfikacji określonych w sekcji II

1. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki nakładające na 'raportujących operatorów platform' obowiązek egzekwowania wymogów dotyczących gromadzenia i weryfikacji na podstawie sekcji II w odniesieniu do ich 'sprzedawców'.
2. Jeżeli 'sprzedawca' nie przekaze informacji wymaganych zgodnie z sekcją II po dwóch upomnieniach następujących po pierwotnym wniosku wystosowanym przez 'raportującego operatora platformy', lecz nie wcześniej niż po upływie 60 dni, 'raportujący operator platformy' zamyka konto 'sprzedawcy' i uniemożliwia mu ponowną rejestrację na 'platformie' lub wstrzymuje wypłatę 'wynagrodzenia' na rzecz 'sprzedawcy', dopóki 'sprzedawca' nie przedstawi żądanych informacji.

B. Zasady zobowiązujące 'raportujących operatorów platform' do prowadzenia dokumentacji dotyczącej podjętych przez nich kroków oraz wszelkich informacji, które posłużyły za podstawę wykonania procedur należytej staranności i spełnienia wymogów sprawozdawczych, a także odpowiednich środków w celu uzyskania tej dokumentacji

1. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki nakładające na 'raportujących operatorów platform' obowiązek prowadzenia dokumentacji dotyczącej podjętych kroków oraz wszelkich informacji, które posłużyły za podstawę wykonania procedur należytej staranności i spełnienia wymogów sprawozdawczych określonych w sekcjach II i III. Taka dokumentacja musi pozostać dostępna przez wystarczająco długi czas, a w każdym przypadku przez okres nie krótszy niż 5 lat, ale nie dłuższy niż 10 lat po zakończeniu 'okresu sprawozdawczego', którego dotyczy.

2. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki, w tym możliwość skierowania do 'raportujących operatorów platform' nakazu zgłaszania informacji, w celu zapewnienia zgłaszania właściwemu organowi wszystkich niezbędnych informacji, tak aby organ ten mógł spełnić obowiązek dotyczący przekazywania informacji zgodnie z art. 8ac ust. 2.

- C. Procedury administracyjne służące weryfikacji przestrzegania procedur należytej staranności i wymogów sprawozdawczych przez 'raportujących operatorów platform'

Państwa członkowskie określają procedury administracyjne służące weryfikacji przestrzegania przez 'raportujących operatorów platform' procedur należytej staranności i wymogów sprawozdawczych określonych w sekcjach II i III.

- D. Procedury administracyjne służące podjęciu dalszych działań w odniesieniu do 'raportującego operatora platformy', jeżeli zgłoszone informacje są niepełne lub nieprawidłowe

Państwa członkowskie określają procedury służące podjęciu dalszych działań w odniesieniu do 'raportujących operatorów platform', jeżeli zgłoszone informacje są niepełne lub nieprawidłowe.

- E. Procedura administracyjna dotycząca wyboru jednego państwa członkowskiego, w którym dokonuje się zgłoszenia

Jeżeli 'raportujący operator platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. a) spełnia którykolwiek z warunków tamże określonych w więcej niż jednym państwie członkowskim, wybiera on jedno z tych państw członkowskich w celu spełnienia spoczywających na nim obowiązków sprawozdawczych zgodnie z sekcją III. 'Raportujący operator platformy' powiadamia o swoim wyborze wszystkie właściwe organy tych wybranych państw członkowskich.

- F. Procedura administracyjna dotycząca jednorazowej rejestracji 'raportującego operatora platformy'

1. 'Raportujący operator platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit b) niniejszego załącznika rejestruje się we właściwym organie jednego z państw członkowskich zgodnie z art. 8ac ust. 4, kiedy rozpoczyna swoją działalność jako 'operator platformy'.

2. 'Raportujący operator platformy' przekazuje państwu członkowskiemu, w którym dokonuje jednorazowej rejestracji, następujące informacje:

- a) nazwę;
- b) adres pocztowy;
- c) adresy elektroniczne, w tym adresy stron internetowych;
- d) każdy numer 'NIP' wydany 'raportującemu operatorowi platformy';
- e) oświadczenie zawierające informacje na temat identyfikacji tego 'raportującego operatora platformy' do celów VAT w Unii, zgodnie z tytułem XII rozdział 6 sekcje 2 i 3 dyrektywy Rady 2006/112/WE (*);
- f) państwa członkowskie, w których 'sprzedawcy podlegający raportowaniu' są rezydentami w rozumieniu sekcji II część D.

3. 'Raportujący operator platformy' powiadamia państwo członkowskie, w którym dokonuje jednorazowej rejestracji, o wszelkich zmianach w informacjach przekazanych na mocy części F pkt 2.

4. Państwo członkowskie, w którym 'raportujący operator platformy' dokonuje jednorazowej rejestracji, przydziela mu indywidualny numer identyfikacyjny i powiadamia o nim drogą elektroniczną właściwe organy wszystkich państw członkowskich.

5. Państwo członkowskie, w którym 'raportujący operator platformy' dokonuje jednorazowej rejestracji, zwraca się do Komisji o skreślenie 'raportującego operatora platformy' z centralnego rejestru w następujących przypadkach:

- a) jeżeli 'operator platformy' powiadamia państwo członkowskie, że nie prowadzi już żadnej działalności jako 'operator platformy';
- b) w przypadku braku powiadomienia zgodnie z lit. a) – jeżeli istnieją powody, by przypuszczać, że działalność 'operatora platformy' została zakończona;
- c) jeżeli 'operator platformy' nie spełnia już warunków określonych w sekcji I część A pkt 4 lit. b);
- d) jeżeli państwa członkowskie cofnęły rejestrację dokonaną u swoich właściwych organów zgodnie z częścią F pkt 7.

6. Każde państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o każdym 'operatorze platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. b), który rozpoczyna działalność jako 'operator platformy', nie rejestrując się zgodnie z niniejszym punktem.

Jeżeli 'raportujący operator platformy' nie wywiązuje się z obowiązku rejestracji lub jeżeli jego rejestracja została cofnięta zgodnie z częścią F pkt 7 niniejszej sekcji, państwa członkowskie podejmują – bez uszczerbku dla art. 25a – skuteczne, proporcjonalne i odstraszające środki, aby wyegzekwować przestrzeganie przepisów w swojej jurysdykcji. Wybór takich środków pozostaje w gestii państw członkowskich. Państwa członkowskie dążą również do koordynacji swoich działań służących egzekwowaniu przestrzegania przepisów, w tym – w ostateczności – uniemożliwieniu 'raportującemu operatorowi platformy' prowadzenia działalności w Unii.

7. Jeżeli 'raportujący operator platformy' nie wywiąże się z obowiązku zgłoszenia zgodnie z sekcją III część A pkt 3 niniejszego załącznika po dwóch upomnieniach skierowanych przez państwo członkowskie, w którym dokonał jednorazowej rejestracji, to państwo członkowskie podejmie – bez uszczerbku dla art. 25a – środki niezbędne w celu cofnięcia rejestracji 'raportującego operatora platformy' dokonanej zgodnie z art. 8ac ust. 4. Rejestracja zostaje cofnięta nie później niż po upływie 90 dni, lecz nie przed upływem 30 dni po drugim upomnieniu.

(*) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1)."

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2021/515

z dnia 22 marca 2021 r.

w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Związkiem Australijskim na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) w sprawie zmiany koncesji dotyczących wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 15 czerwca 2018 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia rokowań na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) dotyczących podziału kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii.
- (2) Rokowania z Australią zakończono, a w dniu 18 grudnia 2020 r. paraflowano Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Związkiem Australijskim na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) w sprawie zmiany koncesji dotyczących wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej (zwane dalej „Porozumieniem”).
- (3) Należy podpisać Porozumienie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się do podpisania, w imieniu Unii, Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Związkiem Australijskim na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) w sprawie zmiany koncesji dotyczących wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem zawarcia przedmiotowego Porozumienia ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Tekst Porozumienia zostanie opublikowany wraz z decyzją o jego zawarciu.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Porozumienia w imieniu Unii.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 marca 2021 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2021/516**z dnia 22 marca 2021 r.**

w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Republiką Indonezji na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. dotyczącego zmiany koncesji w odniesieniu do wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 15 czerwca 2018 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. w sprawie podziału kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii.
- (2) Negocjacje z Indonezją zakończono, a w dniu 28 stycznia 2021 r. paraflowano Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Republiką Indonezji na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. dotyczące zmiany koncesji w odniesieniu do wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej (zwane dalej „porozumieniem”).
- (3) Należy podpisać porozumienie,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się do podpisania w imieniu Unii Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Republiką Indonezji na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. dotyczącego zmiany koncesji w odniesieniu do wszystkich kontyngentów taryfowych znajdujących się na liście koncesyjnej UE CLXXV w następstwie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem zawarcia przedmiotowego porozumienia ⁽¹⁾.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania porozumienia w imieniu Unii.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 marca 2021 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

⁽¹⁾ Tekst porozumienia zostanie opublikowany wraz z decyzją o jego zawarciu.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/517

z dnia 11 lutego 2021 r.

zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2017/2361 w odniesieniu do ustaleń dotyczących płatności składek na rzecz wydatków administracyjnych Jednolitej Rady

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, w szczególności jego art. 65 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przy obliczaniu indywidualnych składek rocznych, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2017/2361⁽²⁾, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji („Jednolita Rada”) polega w szczególności na danych dotyczących aktywów ogółem i łącznej ekspozycji na ryzyko gromadzonych przez Europejski Bank Centralny (EBC) od podmiotów, które są objęte jednolitym mechanizmem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w celu obliczania opłat nadzorczych, o których mowa w rozporządzeniu Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1163/2014⁽³⁾. W tym celu, i zgodnie z art. 6 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/2361, EBC co roku przekazuje Jednolitej Radzie dane, które zgromadził w tym roku na temat każdego podmiotu wnoszącego składkę. Dane te należy przekazać w ciągu pięciu dni roboczych od wydania zawiadomień o opłacie przez EBC, a w każdym przypadku nie później niż do dnia 31 grudnia roku, w którym wydano zawiadomienia o opłacie.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 1163/2014 zmieniono rozporządzeniem Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2019/2155⁽⁴⁾, m.in. w celu zmiany sposobu gromadzenia przez EBC danych w celu ustalenia opłat nadzorczych. Przed tą zmianą rozporządzenie (UE) nr 1163/2014 zawierało przepisy dotyczące zaliczek na poczet rocznych opłat nadzorczych na rzecz EBC. Po zmianie w rozporządzeniu (UE) nr 1163/2014 przewiduje się nakładanie opłat nadzorczych dopiero po zakończeniu danego okresu objętego opłatą, po ustaleniu rzeczywistych rocznych wydatków, i wymaga się, aby w ciągu sześciu miesięcy od rozpoczęcia kolejnego okresu objętego opłatą EBC wystawiał co roku każdemu podmiotowi ponoszącemu opłatę zawiadomienie o opłacie.
- (3) Ponieważ EBC obecnie pobiera opłaty nadzorcze dopiero po rozpoczęciu roku obrachunkowego Jednolitej Rady, może przekazać Jednolitej Radzie najnowsze dane dopiero później. W związku z tym terminy określone w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2017/2361 dotyczące przekazywania danych z EBC do Jednolitej Rady nie pozwalają już Jednolitej Radzie na obliczenie i pobranie z góry indywidualnych składek rocznych należnych za dany rok obrachunkowy. Aby utrzymać spójność między systemem zaliczkowego pobierania składek stosowanym przez Jednolitą Radę a nowym systemem EBC i umożliwić Jednolitej Radzie kontynuowanie obliczania i zaliczkowego pobierania składek

⁽¹⁾ Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/2361 z dnia 14 września 2017 r. w sprawie ostatecznego systemu składek na rzecz wydatków administracyjnych Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Dz.U. L 337 z 19.12.2017, s. 6).

⁽³⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1163/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie opłat nadzorczych (EBC/2014/41) (Dz.U. L 311 z 31.10.2014, s. 23).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2019/2155 z dnia 5 grudnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1163/2014 w sprawie opłat nadzorczych (EBC/2019/37) (Dz.U. L 327 z 17.12.2019, s. 70).

rocznych, niezbędna jest zmiana terminów przekazywania danych i wydawania zawiadomień o składce na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/2361. Ze względu na fakt, że termin fakturowania opłat nadzorczych przez EBC jest ustalony na koniec czerwca każdego roku, Jednolita Rada powinna być uprawniona do pobierania zaliczkowych rat na poczet składek, aby pokryć wydatki poniesione w części roku obrachunkowego przypadającej przed tą datą. Aby zminimalizować obciążenie administracyjne odnośnych podmiotów i grup oraz Jednolitej Rady, raty należy pobierać tylko od podmiotów i grup, za które bezpośrednio odpowiada Jednolita Rada.

- (4) Doświadczenie związane ze stosowaniem rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/2361 pokazało, że ważne jest, aby zmiany w składzie grupy podmiotów objętych zakresem stosowania art. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, od których wymaga się z tego tytułu wnoszenia składek na rzecz wydatków administracyjnych Jednolitej Rady, były na czas odzwierciedlane w rocznym obliczaniu składek administracyjnych. Jednolita Rada powinna zatem korzystać z najnowszych informacji na temat składu grupy tych podmiotów. EBC, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporzędkowanej likwidacji i właściwe organy krajowe powinny zatem udzielać Jednolitej Radzie wszelkich istotnych informacji w celu oceny, czy podmiot zobowiązany jest do wnoszenia składek na rzecz wydatków administracyjnych Jednolitej Rady. Niezbędne jest ponadto wyjaśnienie, w jaki sposób Jednolita Rada ma traktować przypadki, gdy dołączenie do grupy podmiotów zobowiązanych do wnoszenia składek na rzecz wydatków administracyjnych Jednolitej Rady następuje w takim momencie roku, w którym EBC nie ustala już odnośnych danych.
- (5) Z przyczyn operacyjnych niezbędne jest, aby Jednolita Rada miała wyraźną datę graniczną do celów ustalania składu grupy podmiotów objętych obliczaniem składek rocznych w danym roku. W następnym roku Jednolita Rada powinna aktualizować to obliczenie, aby ująć wszelkie zmiany, które mogły nastąpić po tej dacie granicznej.
- (6) Przejście EBC z systemu wydawania zawiadomień o opłacie *ex ante* na system wydawania zawiadomień o opłacie *ex post* spowodował powstanie luki w przekazywaniu danych z EBC do Jednolitej Rady za okres od grudnia 2019 r. do czerwca 2021 r. Aby zapewnić Jednolitej Radzie możliwość pobrania zasobów na pokrycie wydatków administracyjnych za rok 2021 na podstawie danych, którymi dysponuje na początku tego roku, konieczne są przepisy przejściowe na rok obrachunkowy 2021. Aby jednak odzwierciedlić sytuację podmiotów wnoszących składkę w sposób lepiej oddający warunki panujące w roku obrachunkowym 2021, Jednolita Rada powinna ponownie obliczyć te składki w 2022 r., na podstawie bardziej aktualnych danych, które zostaną jej udostępnione w międzyczasie. Różnicę między kwotą indywidualnej składki rocznej należnej za rok obrachunkowy 2021 według ponownego obliczenia dokonanego w roku 2022 a kwotą tej składki obliczoną w 2021 r. należy, odpowiednio, dodać do kwoty indywidualnej składki rocznej należnej za rok finansowy 2022 lub odjąć od tej kwoty.
- (7) Ze względu na fakt, że Jednolita Rada musi zastosować przepisy przejściowe, aby pobrać składki na rzecz swoich wydatków administracyjnych na rok obrachunkowy 2021 możliwie jak najszybciej po rozpoczęciu roku, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu. Takie wczesne wejście w życie nie ma wpływu na podmioty zobowiązane do wnoszenia składek, gdyż w art. 6 ust. 7 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/2361 ustanowiono już ogólną zasadę, że jeżeli EBC nie przekazał Jednolitej Radzie na czas najbardziej aktualnych danych niezbędnych do obliczenia składek, Jednolita Rada może skorzystać z najnowszych dostępnych danych w celu dokonania tego obliczenia. Od zainteresowanych podmiotów nie wymaga się zatem żadnego przygotowania.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) 2017/2361,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2017/2361 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Zaliczkowe raty na poczet indywidualnych składek rocznych

1. W każdym roku obrachunkowym, przed otrzymaniem danych określonych w art. 6 ust. 1, Jednolita Rada może pobierać za ten rok obrachunkowy zaliczkowe raty na poczet indywidualnych składek rocznych do wysokości 75 % kwoty składek rocznych, o której mowa w art. 3 akapit pierwszy, od podmiotów i grup, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a). Zaliczkową ratę każdego podmiotu lub grupy oblicza się proporcjonalnie do indywidualnych składek rocznych obliczanych dla tego podmiotu lub tej grupy w roku obrachunkowym bezpośrednio poprzedzającym dany rok obrachunkowy.

2. Jednolita Rada odejmuje wpłatę zaliczkowej raty od indywidualnej składki rocznej podmiotu lub grupy za ten rok obrachunkowy.”;

2) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdego roku w ciągu 5 dni roboczych od wydania przez EBC zawiadomień o opłacie zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1163/2014, a w każdym przypadku nie później niż do dnia 7 lipca roku, w którym wydano zawiadomienia o opłacie, EBC przedstawia Jednolitej Radzie dane na temat każdego podmiotu wnoszącego składkę, które EBC wykorzystał w tym roku do ustalenia opłat nadzorczych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1163/2014.”;

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Jeżeli podmiot wnoszący składkę został utworzony w danym roku obrachunkowym i nie jest nadzorowanym podmiotem ani nadzorowaną grupą, o których mowa w art. 10 ust. 3 lit. bc) rozporządzenia (UE) nr 1163/2014, indywidualne składki roczne należne od tego podmiotu wnoszącego składkę za ten rok obrachunkowy oraz za następny rok obrachunkowy oblicza się, przyjmując wartość zero dla czynników warunkujących wysokość opłaty. W trzecim roku obrachunkowym, za który należna jest indywidualna składka roczna od takiego podmiotu wnoszącego składkę, ponownie oblicza się administracyjną indywidualną składkę roczną należną za dwa poprzednie lata obrachunkowe na podstawie czynników warunkujących wysokość opłaty zastosowanych w tym roku obrachunkowym, a różnicę rozlicza się odpowiednio.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli do celów określonych w niniejszym rozporządzeniu Jednolita Rada musi określić, czy podmiot należy do grupy, która wyznaczyła dany podmiot wnoszący składkę, lub sprawdzić, czy podmiot zobowiązany jest do wnoszenia składek na rzecz wydatków administracyjnych Jednolitej Rady, EBC, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe organy krajowe udzielają Jednolitej Radzie wszelkich istotnych informacji.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do obliczenia indywidualnych składek rocznych należnych za dany rok obrachunkowy Jednolita Rada wykorzystuje dane wykorzystane przez EBC w tym roku w celu ustalenia opłat nadzorczych za poprzedni rok zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1163/2014 i przekazane Jednolitej Radzie zgodnie z niniejszym artykułem.”;

3) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do celów obliczenia indywidualnych składek rocznych należnych za dany rok obrachunkowy Jednolita Rada uwzględnia w następnym roku obrachunkowym wszelkie zmiany, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, które nastąpiły od dnia 1 stycznia danego roku.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 6 ust. 2a nie koryguje się indywidualnych składek rocznych podmiotów lub grup, w odniesieniu do których nie zaszły zmiany, o których mowa w ust. 1, 2 lub 3 niniejszego artykułu.”;

4) w art. 8 ust. 3–8 otrzymują brzmienie:

„3. W zawiadomieniu o składce określa się kwotę indywidualnej składki rocznej lub zaliczkowej raty, o której mowa w art. 4a, oraz sposób, w jaki składka roczna lub zaliczkowa rata ma zostać opłacona. Zawiadomienie o składce musi zawierać należyte uzasadnienie dotyczące aspektów faktycznych i prawnych decyzji o indywidualnej składce lub decyzji o zaliczkowej racie.

4. Jednolita Rada kieruje wszelkie inne komunikaty dotyczące indywidualnej składki rocznej, w tym wszelkie decyzje o rozliczeniu podjęte zgodnie z art. 10 ust. 8 oraz, w stosownych przypadkach, dotyczące zaliczkowej raty, do podmiotu wnoszącego składkę.
5. Indywidualna składka roczna lub zaliczkowa rata płatne są w euro.
6. Podmiot wnoszący składkę opłaca kwotę indywidualnej składki rocznej lub zaliczkowej raty w ciągu 35 dni kalendarzowych od wydania zawiadomienia o składce. Podmiot wnoszący składkę spełnia wymogi dotyczące zapłaty indywidualnej składki rocznej lub zaliczkowej raty określone w zawiadomieniu o składce. Datą płatności jest data zaksięgowania wpłaty na koncie Jednolitej Rady.
7. Indywidualną składkę roczną oraz, w stosownych przypadkach, zaliczkową ratę, należną od podmiotów, o których mowa w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, będących członkami tej samej grupy pobiera się od podmiotu wnoszącego składkę tej grupy.
8. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek innych środków, którymi dysponuje Jednolita Rada, w przypadku częściowej zapłaty, braku zapłaty bądź nieprzestrzegania warunków płatności określonych w zawiadomieniu o składce, od niezapłaconej kwoty indywidualnej składki rocznej oraz, w stosownych przypadkach, zaliczkowej raty nalicza się odsetki za każdy dzień zwłoki, w wysokości stopy procentowej podstawowych operacji refinansujących EBC powiększonej o 8 punktów procentowych, od dnia, w którym zapłata była należna.”;
- 5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Egzekwowaniu podlegają płatności należnych indywidualnych składek rocznych i zaliczkowych rat oraz wszelkich odsetek za opóźnienia w płatnościach zgodnie z art. 8 ust. 8.”;
- 6) dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Przepisy przejściowe na rok obrachunkowy 2021

W 2021 r. Jednolita Rada oblicza indywidualne składki roczne należne za rok obrachunkowy 2021 na podstawie danych przekazanych przez EBC Jednolitej Radzie w 2019 r. oraz wszelkich późniejszych aktualizacji tych danych zgodnie z art. 6. W 2022 r. Jednolita Rada dokonuje ponownego obliczenia indywidualnych składek rocznych należnych za rok obrachunkowy 2021 na podstawie danych przekazanych przez EBC Jednolitej Radzie w 2021 r. zgodnie z art. 6. Jakkolwiek różnicę między kwotą pierwotnie obliczoną za rok obrachunkowy 2021 a kwotą ponownie obliczoną rozlicza się przy obliczaniu indywidualnych składek rocznych należnych za rok obrachunkowy 2022.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lutego 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (Ue) 2021/518**z dnia 18 marca 2021 r.****rejestrujące oznaczenie geograficzne napoju spirytusowego na podstawie art. 30 ust. 2
rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787****„Vasi vadkörte pálinka”**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 30 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje,

- (1) Zgodnie z art. 17 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 ⁽²⁾ Komisja przeanalizowała wniosek Węgier z dnia 14 października 2016 r. w sprawie rejestracji oznaczenia geograficznego „Vasi vadkörte pálinka”.
- (2) Rozporządzenie (UE) 2019/787, które zastępuje rozporządzenie (WE) nr 110/2008, weszło w życie dnia 25 maja 2019 r. Zgodnie z art. 49 ust. 1 tego rozporządzenia rozdział III rozporządzenia (WE) nr 110/2008 dotyczący oznaczeń geograficznych zostaje uchylony ze skutkiem od dnia 8 czerwca 2019 r.
- (3) Ustaliwszy, że wniosek jest zgodny z rozporządzeniem (WE) nr 110/2008, Komisja opublikowała podstawowe specyfikacje dokumentacji technicznej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾ na podstawie art. 17 ust. 6 tego rozporządzenia zgodnie z art. 50 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2019/787.
- (4) Do Komisji nie wpłynęło żadne powiadomienie o sprzeciwie zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/787.
- (5) Należy zatem zarejestrować oznaczenie „Vasi vadkörte pálinka” jako oznaczenie geograficzne,

⁽¹⁾ Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16).

⁽³⁾ Dz.U. C 417 z 2.12.2020, s. 59.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Oznaczenie geograficzne „Vasi vadkörte pálinka” zostaje zarejestrowane. Zgodnie z art. 30 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/787 niniejsze rozporządzenie udziela nazwie „Vasi vadkörte pálinka” ochrony, o której mowa w art. 21 rozporządzenia (UE) 2019/787.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 marca 2021 r.

W imieniu Komisji
za Przewodniczącą
Janusz WOJCIECHOWSKI
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/519**z dnia 24 marca 2021 r.****zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1375 w odniesieniu do badań na obecność włośni u zwierząt jednokopytnych oraz odstępstwa Zjednoczonego Królestwa od badań na obecność włośni u świń domowych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 18 ust. 8 akapit pierwszy lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (UE) 2017/625 ustanowiono przepisy dotyczące przeprowadzania kontroli urzędowych oraz podejmowania przez właściwe organy działań w związku z wytwarzaniem produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- (2) Włosień (*Trichinella*) jest pasożytem, który może występować w mięsie gatunków podatnych, takich jak świnię i konie, i powoduje u ludzi choroby przenoszone przez żywność w przypadku spożycia zakażonego mięsa. W rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2015/1375 ⁽²⁾ ustanowiono szczegółowe przepisy dotyczące kontroli urzędowych w odniesieniu do włośni w mięsie, w tym warunki ustanawiania odstępstw od badań na obecność włośni przy wprowadzaniu mięsa świń domowych do Unii.
- (3) Dnia 6 czerwca 2013 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności przyjął opinię naukową dotyczącą zagrożeń dla zdrowia ludzi, które należy uwzględnić przy kontroli mięsa (w przypadku zwierząt jednokopytnych) ⁽³⁾. W opinii zalecono, aby kontrola w odniesieniu do włośni u wszystkich zwierząt jednokopytnych (nie tylko koni, ale również osłów i mułów) była traktowana priorytetowo. Z tego względu w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2019/627 ⁽⁴⁾ ustanowiono obowiązkowe badanie tusz wszystkich zwierząt jednokopytnych na obecność włośni. W rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2015/1375 ustanowiono obowiązkowe badanie koni i innych gatunków podatnych. Aby zapewnić spójność i jednoznaczność, rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1375 powinno odnosić się do zwierząt jednokopytnych zamiast do koni.
- (4) Rozporządzeniem Komisji (UE) nr 206/2010 ⁽⁵⁾ zezwolono na wprowadzanie do Unii mięsa świń domowych ze Zjednoczonego Królestwa. Zgodnie z tym rozporządzeniem Zjednoczone Królestwo stosuje odstępstwo od badań na obecność włośni w przypadku tusz i mięsa świń domowych nieodsadzonych od maciory, mających mniej niż pięć tygodni, zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1375.

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1375 z dnia 10 sierpnia 2015 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włośni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.U. L 212 z 11.8.2015, s. 7).

⁽³⁾ Dziennik EFSA (2013); 11(6):3263.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/627 z dnia 15 marca 2019 r. ustanawiające jednolite praktyczne rozwiązania dotyczące przeprowadzania kontroli urzędowych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2074/2005 w odniesieniu do kontroli urzędowych (Dz.U. L 131 z 17.5.2019, s. 51).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 206/2010 z dnia 12 marca 2010 r. ustanawiające wykazy krajów trzecich, ich terytoriów lub części, upoważnionych do wprowadzania do Unii Europejskiej niektórych zwierząt oraz świeżego mięsa, a także wymogi dotyczące świadectw weterynaryjnych (Dz.U. L 73 z 20.3.2010, s. 1).

- (5) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/692 ⁽⁶⁾ uchyła rozporządzenie (UE) nr 206/2010 ze skutkiem od dnia 21 kwietnia 2021 r. Z tego względu rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2020/1478 ⁽⁷⁾ dodano do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1375 – ze skutkiem od dnia 21 kwietnia 2021 r. – załącznik VII, w którym wymieniono państwa trzecie stosujące odstępstwo od badań na obecność włośni, o których to państwach mowa w art. 13 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1375.
- (6) Dnia 12 stycznia 2021 r. Zjednoczone Królestwo przedstawiło informacje, że dane historyczne dotyczące stałych badań przeprowadzonych na populacji świń domowych poddanych ubojowi dają pewność na poziomie co najmniej 95 %, że częstość występowania włośni nie przekracza jeden na milion w tej populacji, zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1375. Ponadto Zjednoczone Królestwo powiadomiło Komisję o zamiarze stosowania odstępstwa od badań na obecność włośni w przypadku tusz i mięsa świń domowych, jeśli zwierzęta pochodzą z gospodarstwa oficjalnie uznanego za gospodarstwo stosujące kontrolowane warunki w pomieszczeniach inwentarskich zgodnie z załącznikiem IV do wspomnianego rozporządzenia wykonawczego.
- (7) Należy zatem włączyć Zjednoczone Królestwo do załącznika VII do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1375, bez uszczerbku dla stosowania prawa Unii do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do Irlandii Północnej zgodnie z art. 5 ust. 4 Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w związku z załącznikiem 2 do tego protokołu.
- (8) Należy zmienić załącznik VII do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1375, aby uwzględnić stosowanie przez Zjednoczone Królestwo odstępstw przewidzianych w art. 3 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia wykonawczego.
- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1375.
- (10) Jako że rozporządzenie (UE) nr 206/2010 traci moc ze skutkiem od dnia 21 kwietnia 2021 r., a rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/1478 dodano załącznik VII do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1375 ze skutkiem od tej daty, włączenie Zjednoczonego Królestwa do wspomnianego załącznika należy stosować od tej samej daty.
- (11) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2015/1375 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Próbki z tusz zwierząt jednokopytnych, dzików oraz innych, podatnych na zarażenie włośnią gatunków zwierząt utrzymywanych w warunkach fermowych i zwierząt dzikich są systematycznie pobierane w rzeźniach lub zakładach obróbki dziczyzny w ramach badania poubojowego.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przed otrzymaniem wyników badania na obecność włośni i pod warunkiem że podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze gwarantuje pełną identyfikowalność, tusze świń domowych i zwierząt jednokopytnych mogą zostać pokrojone na maksymalnie sześć części w rzeźni lub zakładzie rozbioru znajdującym się na tym samym terenie.”;

⁽⁶⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/692 z dnia 30 stycznia 2020 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 w odniesieniu do przepisów dotyczących wprowadzania do Unii przesyłek niektórych zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz przemieszczania ich i postępowania z nimi po ich wprowadzeniu (Dz.U. L 174 z 3.6.2020, s. 379).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1478 z dnia 14 października 2020 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1375 w odniesieniu do pobierania próbek, metody referencyjnej służącej do wykrywania i warunków przywozu związanych z kontrolą włośni (*Trichinella*) (Dz.U. L 338 z 15.10.2020, s. 7).

2) w załączniku III formuła wprowadzająca oraz lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„Mięso zwierząt jednokopytnych, zwierząt łownych oraz inne rodzaje mięsa, które mogą zawierać larwy włośni, muszą zostać zbadane zgodnie z jedną z metod wytrawiania określonych w rozdziałach I lub II załącznika I, z następującymi zmianami:

- a) próbki o masie przynajmniej 10 g pobiera się z mięśni okołojęzykowych lub z mięśni żuchwowych u zwierząt jednokopytnych oraz z przedniej nogi, języka lub przepony u dzików;
- b) w przypadku zwierząt jednokopytnych, gdy brakuje tych mięśni, pobiera się większą próbkę z filaru przepony w przejściu części mięśniowej w część ścięgnistą. Próbkę należy pobrać bez tkanki łącznej i tłuszczu;”;

3) w załączniku IV rozdział II lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Informacje o liczbie badań i wynikach badań na obecność włośni u świń domowych, dzików, zwierząt jednokopytnych, zwierząt łownych i innych zwierząt podatnych należy przedkładać zgodnie z załącznikiem IV do dyrektywy 2003/99/WE. Dane dotyczące świń domowych powinny zawierać szczegółowe informacje dotyczące przynajmniej:

- (i) badań zwierząt chowanych w kontrolowanych warunkach w pomieszczeniach inwentarskich;
- (ii) badań macior hodowlanych, knurów oraz tuczników.”;

4) załącznik VII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VII

Państwa trzecie lub ich regiony stosujące odstępstwa, o których mowa w art. 13 ust. 2

Kod ISO Państwa	Państwo trzecie lub jego regiony	Uwagi
GB	Zjednoczone Królestwo (*)	Stosowanie odstępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3”

(*) Zgodnie z Umową o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w szczególności z art. 5 ust. 4 Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej w związku z załącznikiem 2 do tego protokołu, do celów niniejszego załącznika odniesienia do Zjednoczonego Królestwa nie obejmują Irlandii Północnej.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 pkt 4 stosuje się od dnia 21 kwietnia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 marca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/520**z dnia 24 marca 2021 r.****ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429
w odniesieniu do identyfikowalności niektórych utrzymywanych zwierząt lądowych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 120 ust. 1 i art. 120 ust. 2 lit. c), d) oraz f),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (UE) 2016/429 ustanowiono wymagania dotyczące identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego oraz uprawniono Komisję do przyjmowania aktów wykonawczych w tym zakresie.
- (2) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/2035 ⁽²⁾ uzupełnia rozporządzenie (UE) 2016/429 poprzez ustanowienie szczegółowych przepisów dotyczących identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych i jaj wylęgowych.
- (3) Aby zapewnić jednolite stosowanie w Unii przepisów dotyczących identyfikowalności ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2016/429 i rozporządzeniu delegowanym (UE) 2019/2035, w drodze niniejszego rozporządzenia należy przyjąć pewne przepisy.
- (4) W art. 112, 113 i 115 rozporządzenia (UE) 2016/429 ustanowiono obowiązki podmiotów, które utrzymują bydło, owce, kozy i świnie, w zakresie przekazywania informacji dotyczących ich zwierząt do komputerowych baz danych ustanowionych zgodnie z art. 109 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia. Aby zapewnić regularne przekazywanie wszystkich aktualizacji do tych baz danych, w niniejszym rozporządzeniu należy określić terminy przekazywania tych informacji.
- (5) Ponadto podmioty, które utrzymują bydło, owce, kozy i świnie, powinny po przekazaniu informacji dotyczących swoich zwierząt i zakładów mieć dostęp do tych informacji. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić przepisy dotyczące równego dostępu do danych zawartych w komputerowych bazach danych ustanowionych zgodnie z art. 109 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/429.
- (6) Ponadto w niniejszym rozporządzeniu należy również określić pewne inne szczegóły techniczne i operacyjne oraz formaty komputerowych baz danych dotyczących utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń, aby w całej Unii zapewnić porównywalną jakość baz danych.
- (7) Zgodnie z warunkami określonymi w art. 110 ust. 1 lit. b) i w art. 112 lit. b) rozporządzenia (UE) 2016/429 wymiana danych elektronicznych między państwami członkowskimi może zastąpić wydanie dokumentów identyfikacyjnych dotyczących bydła, gdy zwierzęta te są przemieszczane między państwami członkowskimi. Ustanowiony przez Komisję protokół BOVEX służy do wymiany danych elektronicznych dotyczących bydła między komputerowymi bazami danych państw członkowskich. Komisja powinna uznać pełną operacyjność tej wymiany danych elektronicznych między komputerowymi bazami danych państw członkowskich zgodnie z powyższym protokołem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 31.3.2016, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/2035 z dnia 28 czerwca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 w odniesieniu do przepisów dotyczących zakładów utrzymujących zwierzęta lądowe i wylęgarni oraz identyfikowalności niektórych utrzymywanych zwierząt lądowych i jaj wylęgowych (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 115).

- (8) Chociaż rozporządzeniem delegowanym (UE) 2019/2035 ustanowiono środki identyfikacji, które należy stosować w przypadku różnych gatunków zwierząt lądowych, w szczególności utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz papugowatych, w niniejszym rozporządzeniu należy określić specyfikacje techniczne dotyczące tych środków identyfikacji.
- (9) W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2019/2035 ustanowiono wymogi dotyczące identyfikacji elektronicznej utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz papugowatych. Takie identyfikatory elektroniczne powinny zostać zatwierdzone przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym zwierzęta są utrzymywane. Aby zapewnić możliwość odczytu tych identyfikatorów elektronicznych w przypadku przemieszczania zwierząt między państwami członkowskimi, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić zasady i warunki zatwierdzania takich identyfikatorów elektronicznych przez właściwy organ. Zatwierdzenia te powinny również uwzględniać odpowiednie normy ISO/IEC.
- (10) Aby zapewnić jednolite stosowanie identyfikacji i identyfikowalności w całej Unii, w niniejszym rozporządzeniu należy określić terminy zastosowania środków identyfikacji w przypadku utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz papugowatych.
- (11) Do dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (UE) 2016/429 unijne przepisy dotyczące identyfikowalności obejmują różne zwolnienia z systemu identyfikacji i rejestracji w przypadku niektórych kategorii zwierząt, takich jak zwierzęta utrzymywane w warunkach ekstensywnych. Należy dokonać przeglądu tych przepisów i zastosować wyważone i zharmonizowane podejście do zwolnień z systemu identyfikacji i rejestracji, z uwzględnieniem z jednej strony powiązanych rodzajów ryzyka, a z drugiej strony – proporcjonalności i skuteczności środków. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić nowe przepisy odzwierciedlające takie podejście.
- (12) Należy zachować pełną identyfikowalność utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądów i jeleniowatych oraz papugowatych przez cały czas, jak również zapobiec wszelkim działaniom, które mogą uniemożliwić identyfikowalność. Działania, które mogą uniemożliwić identyfikowalność, polegają na usunięciu, modyfikacji i zastąpieniu środków identyfikacji. W związku z tym takie działania można przeprowadzać tylko po tym, jak właściwy organ udzieli podmiotom pozwolenia. Niektóre przepisy dotyczące usunięcia, modyfikacji i zastąpienia środków identyfikacji ustanowiono w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2019/2035. Aby uwzględnić konkretne kwestie, w tym terminy tych działań, niezbędne są dodatkowe przepisy dotyczące tych działań i należy je ustanowić w niniejszym rozporządzeniu.
- (13) Aby zapewnić płynne przejście do nowych ram prawnych, podmiotom w państwach członkowskich należy umożliwić dalsze stosowanie środków identyfikacji zatwierdzonych przed dniem 21 kwietnia 2021 r. zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, rozporządzeniem Rady (WE) nr 21/2004 ⁽⁴⁾ i dyrektywą Rady 2008/71/WE ⁽⁵⁾, a także zgodnie z aktami, które przyjęto na podstawie tych rozporządzeń i tej dyrektywy, w okresie przejściowym nieprzekraczającym dwóch lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (14) Ponieważ rozporządzenie (UE) 2016/429 stosuje się od dnia 21 kwietnia 2021 r., niniejsze rozporządzenie również powinno stosować się od tej daty.
- (15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywę 92/102/EWG i 64/432/EWG (Dz.U. L 5 z 9.1.2004, s. 8).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 2008/71/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji świń (Dz.U. L 213 z 8.8.2008, s. 31).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące:

- 1) terminów przekazywania przez podmioty informacji na potrzeby rejestracji w komputerowych bazach danych dotyczących utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń;
- 2) równego dostępu do danych zawartych w komputerowych bazach danych dotyczących utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń oraz specyfikacji technicznych i zasad działania takich baz danych;
- 3) warunków technicznych i metod wymiany danych elektronicznych dotyczących utrzymywanego bydła między komputerowymi bazami danych państw członkowskich oraz uznania pełnej operacyjności systemu wymiany danych;
- 4) specyfikacji technicznych, formatów i projektu środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych;
- 5) wymogów technicznych dotyczących środków identyfikacji utrzymywanych papugowatych;
- 6) terminów zastosowania środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych urodzonych w Unii lub po wprowadzeniu tych zwierząt do Unii;
- 7) konfiguracji kodu identyfikacyjnego utrzymywanego bydła, owiec, kóz, wielbłądowatych i jeleniowatych;
- 8) usunięcia, modyfikacji i zastąpienia środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz terminów takich działań;
- 9) środków przejściowych dotyczących zatwierdzania środków identyfikacji.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w art. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035.

ROZDZIAŁ 2

KOMPUTEROWE BAZY DANYCH

Artykuł 3

Terminy i procedury przekazywania przez podmioty informacji na potrzeby rejestracji utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń

1. Podmioty utrzymujące bydło, owce, kozy i świny przekazują informacje o przemieszczaniu, urodzeniach i upadkach, o których mowa w art. 112 lit. d) rozporządzenia (UE) 2016/429, oraz informacje o przemieszczaniu, o których mowa w art. 113 ust. 1 lit. c) wspomnianego rozporządzenia i w art. 56 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, na potrzeby rejestracji w komputerowych bazach danych, które ustanowiono dla tych gatunków, w terminie przekazania określonym przez państwa członkowskie. Maksymalny termin przekazania informacji nie przekracza 7 dni po przemieszczeniu, narodzinach lub upadku zwierząt, stosownie do przypadku.

2. Przy określaniu maksymalnego terminu przekazywania informacji w przypadku urodzeń państwa członkowskie mogą wykorzystać datę zastosowania środków identyfikacji w odniesieniu do zwierzęcia jako datę rozpoczęcia biegu terminu, pod warunkiem że nie istnieje ryzyko pomylenia tej daty z datą urodzenia zwierzęcia.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 właściwy organ może przedłużyć maksymalny termin przekazania informacji o przemieszczaniu, o których mowa w ust. 1, do 14 dni od przemieszczenia bydła w obrębie tego samego państwa członkowskiego w celu wypasu z zakładów pochodzenia do zarejestrowanych zakładów wypasania położonych na obszarach górskich. Właściwy organ może podjąć decyzję o przyjęciu wykazów bydła objętego przemieszczaniem do zarejestrowanych zakładów wypasania od podmiotów prowadzących te zakłady. Wykazy te zawierają:

- a) niepowtarzalny numer rejestracyjny zarejestrowanego zakładu wypasania;
- b) kod identyfikacyjny zwierząt;
- c) niepowtarzalny numer rejestracyjny zakładu pochodzenia;
- d) datę przybycia zwierząt do zarejestrowanego zakładu wypasania;
- e) szacowaną datę opuszczenia przez zwierzęta zarejestrowanego zakładu wypasania.

Artykuł 4

Równy dostęp do danych zawartych w komputerowych bazach danych dotyczących utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń

Państwa członkowskie zapewniają podmiotom utrzymującym bydło, owce, kozy i świnię – na wniosek tych podmiotów i nieodpłatnie – co najmniej dostęp wyłącznie w trybie odczytu do minimum informacji dotyczących ich zakładów, zawartych w komputerowych bazach danych, o których mowa w art. 109 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) 2016/429.

Artykuł 5

Specyfikacje techniczne komputerowych baz danych dotyczących utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń

Państwa członkowskie zapewniają, aby komputerowe bazy danych utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń, o których mowa w art. 109 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) 2016/429, tworzone w taki sposób, aby informacje zapisane w tych bazach danych mogły być wymieniane między komputerowymi bazami danych państw członkowskich w formacie określonym w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Zasady działania komputerowych baz danych dotyczących utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń

Państwa członkowskie wdrażają odpowiednie środki techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia dalszego funkcjonowania komputerowych baz danych utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń, o których mowa w art. 109 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia (UE) 2016/429, w przypadku ewentualnych zakłóceń. Środki te gwarantują również bezpieczeństwo, integralność i autentyczność informacji zapisanych w takich bazach danych.

Artykuł 7

Warunki techniczne i metody elektronicznej wymiany danych z dokumentów identyfikacyjnych utrzymywanego bydła między komputerowymi bazami danych państw członkowskich

1. W przypadku gdy państwa członkowskie dokonują drogą elektroniczną z innymi państwami członkowskimi wymiany danych z dokumentów identyfikacyjnych utrzymywanego bydła, o których mowa w art. 44 lit. a)–c) rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, dane te wymienia się w formacie standardu XSD udostępnionym przez Komisję właściwemu organowi.

2. Właściwy organ w państwie członkowskim pochodzenia utrzymywanego bydła, które ma być przemieszczane, zapewnia, aby dane z dokumentów identyfikacyjnych przekazano drogą elektroniczną państwu członkowskiemu przeznaczenia przed wyjazdem zwierząt oraz aby każde przekazanie danych opatrzone znacznikiem czasu.

Artykuł 8

Uznanie pełnej operacyjności systemu elektronicznej wymiany danych z dokumentów identyfikacyjnych dotyczących utrzymywanego bydła między komputerowymi bazami danych państw członkowskich

1. Państwa członkowskie prowadzące elektroniczną wymianę danych z dokumentów identyfikacyjnych za pośrednictwem systemu ustanowionego przez Komisję i przeznaczonego do wymiany danych dotyczących utrzymywanego bydła między komputerowymi bazami danych państw członkowskich uznaje się za posiadające system o pełnej operacyjności.
2. Komisja sporządza i publikuje na swojej stronie internetowej wykaz państw członkowskich prowadzących elektroniczną wymianę danych z dokumentów identyfikacyjnych za pośrednictwem tego systemu.

ROZDZIAŁ 3

ŚRODKI IDENTYFIKACJI

Artykuł 9

Specyfikacje techniczne, formaty i projekt środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych

1. Właściwy organ zatwierdza stosowanie zwykłych kolczyków lub zwykłych opasek na pęcinę, o których mowa w lit. a) i b) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, jako środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych tylko wtedy, gdy te środki identyfikacji są zgodne ze specyfikacją techniczną określoną w części 1 załącznika II do niniejszego rozporządzenia.
2. Właściwy organ zatwierdza stosowanie tatuaży, o których mowa w lit. g) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, jako środków identyfikacji utrzymywanych owiec, kóz, świń i jeleniowatych, jak przewidziano w art. 46 ust. 2 i 3 oraz w art. 52 ust. 1 lit. b), art. 73 ust. 2 lit. c) i art. 76 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia delegowanego, tylko wtedy, gdy te tatuaże zapewniają trwałe oznakowanie i prawidłowe odczytanie.
3. Właściwy organ zatwierdza stosowanie identyfikatorów elektronicznych, o których mowa w lit. c)–f) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, jako środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych tylko wtedy, gdy te środki identyfikacji są zgodne ze specyfikacjami technicznymi określonymi w części 2 załącznika II do niniejszego rozporządzenia. Ponadto identyfikatory elektroniczne, o których mowa w lit. c) i f) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, muszą być zgodne ze specyfikacją techniczną określoną w części 1 załącznika II do niniejszego rozporządzenia.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 właściwy organ może zatwierdzić stosowanie kolczyków elektronicznych jako środka identyfikacji utrzymywanych świń, jeżeli te środki identyfikacji są zgodne ze specyfikacjami technicznymi określonymi przez państwo członkowskie, w którym utrzymuje się świnię, oraz jeżeli w sposób widoczny, czytelny oraz trwały przedstawiają niepowtarzalny numer rejestracyjny:
 - a) zakładu urodzenia zwierząt; lub
 - b) ostatniego zakładu w łańcuchu dostaw, o którym mowa w art. 53 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, w przypadku gdy zwierzęta te są przemieszczane do zakładu poza tym łańcuchem dostaw.

*Artykuł 10***Specyfikacje techniczne, formaty i projekt środków identyfikacji utrzymywanych papugowatych**

1. Podmioty utrzymujące papugowate zapewniają, aby:
 - a) obrączka na nogę, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, była zgodna ze specyfikacjami technicznymi określonymi w części 1 załącznika II do niniejszego rozporządzenia;
 - b) tatuaż, o którym mowa w art. 76 ust. 1 lit. c) rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, zapewniał trwałe oznakowanie i prawidłowe odczytanie.
2. Właściwy organ zatwierdza stosowanie wszczepianych transponderów, o których mowa w art. 76 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, jako środków identyfikacji utrzymywanych papugowatych tylko wtedy, gdy te środki identyfikacji są zgodne ze specyfikacjami technicznymi określonymi w części 2 pkt 2 załącznika II do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 11***Zasady działania dotyczące zatwierdzania identyfikatorów elektronicznych utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz papugowatych**

1. Przy zatwierdzaniu identyfikatorów elektronicznych, o których mowa w lit. c)–f) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, dla utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz papugowatych, właściwy organ zapewnia, aby producenci identyfikatorów elektronicznych przedstawili dowody na to, że badania zgodności i skuteczności, o których mowa w części 2 pkt 4 załącznika II do niniejszego rozporządzenia, przeprowadzono w ośrodkach badań akredytowanych zgodnie z normą ISO/IEC 17025 „Ogólne wymagania dotyczące kompetencji laboratoriów badawczych i wzorcujących”.
2. Przy zatwierdzaniu identyfikatorów elektronicznych, o których mowa w ust. 1, właściwy organ może wymagać, aby producenci identyfikatorów elektronicznych stosowali dodatkowe badania odporności i trwałości w celu zapewnienia ich działania w szczególnych warunkach geograficznych lub klimatycznych danego państwa członkowskiego zgodnie z normami określonymi przez to państwo członkowskie.

*Artykuł 12***Konfiguracja kodu identyfikacyjnego utrzymywanego bydła, owiec, kóz, wielbłądowatych i jeleniowatych**

Kod identyfikacyjny utrzymywanego bydła, owiec, kóz, wielbłądowatych i jeleniowatych ma następującą formę:

- a) pierwszy element kodu identyfikacyjnego stanowi kod państwa członkowskiego, w którym po raz pierwszy zastosowano w odniesieniu do zwierząt środki identyfikacji, w formie:
 - (i) kodu dwuliterowego zgodnie z normą ISO 3166-1 w odniesieniu do kodów dwuliterowych, z wyjątkiem Grecji, w przypadku której stosuje się kod dwuliterowy „EL”; albo
 - (ii) trzycyfrowego kodu państwa zgodnie z normą ISO 3166-1 w odniesieniu do kodów numerycznych;
- b) drugi element kodu identyfikacyjnego stanowi niepowtarzalny kod dla każdego zwierzęcia, nieprzekraczający 12 znaków numerycznych.

*Artykuł 13***Terminy zastosowania środków identyfikacji utrzymywanego bydła**

1. Podmioty zapewniają, aby środki identyfikacji, o których mowa w art. 112 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/429, zastosowano w odniesieniu do utrzymywanego bydła przed upływem maksymalnego terminu po urodzeniu, który określa państwo członkowskie, w którym urodziły się zwierzęta. Maksymalny termin oblicza się od daty urodzenia zwierząt i nie może on przekroczyć 20 dni.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom na przedłużenie maksymalnego terminu zastosowania drugiego środka identyfikacji do maksymalnie 60 dni od daty urodzenia zwierząt – z przyczyn związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt – jeżeli drugim środkiem identyfikacji jest kapsułka ceramiczna (bolus).

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom gospodarczym na przedłużenie maksymalnego terminu, o którym mowa w ust. 1, do 9 miesięcy, pod następującymi warunkami:

a) zwierzęta:

- (i) są chowane w warunkach ekstensywnych, przy czym cielęta pozostają z matkami;
- (ii) nie są przyzwyczajone do regularnego kontaktu z ludźmi;

b) obszar, na którym utrzymuje się zwierzęta, zapewnia wysoki stopień izolacji zwierząt;

c) przedłużenie nie narusza identyfikowalności zwierząt.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć zezwolenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, do określonych regionów geograficznych lub określonych gatunków lub ras utrzymywanego bydła.

4. Podmioty zapewniają, aby utrzymywane bydło nie opuściło zakładu urodzenia, chyba że w odniesieniu do tych zwierząt zastosowano środki identyfikacji, o których mowa w art. 112 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/429.

Artykuł 14

Terminy zastosowania środków identyfikacji utrzymywanych owiec i kóz

1. Podmioty zapewniają, aby środki identyfikacji, o których mowa w art. 113 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/429, zastosowano w odniesieniu do utrzymywanych owiec i kóz przed upływem maksymalnego terminu po urodzeniu, który określa państwo członkowskie, w którym urodziły się zwierzęta. Maksymalny termin oblicza się od daty urodzenia zwierząt i nie może on przekroczyć 9 miesięcy.

2. Podmioty zapewniają, aby utrzymywane owce i kozy nie opuściły zakładu urodzenia, chyba że w odniesieniu do tych zwierząt zastosowano środki identyfikacji, o których mowa w art. 113 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/429.

Artykuł 15

Terminy zastosowania środków identyfikacji utrzymywanych świń

1. Podmioty zapewniają, aby środki identyfikacji, o których mowa w art. 115 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/429, zastosowano w odniesieniu do utrzymywanych świń przed upływem maksymalnego terminu po urodzeniu, który określa państwo członkowskie, w którym urodziły się zwierzęta. Maksymalny termin oblicza się od daty urodzenia zwierząt i nie może on przekroczyć 9 miesięcy.

2. Podmioty zapewniają, aby utrzymywane świny nie opuściły zakładu urodzenia ani łańcucha dostaw, chyba że w odniesieniu do tych zwierząt zastosowano środki identyfikacji, o których mowa w art. 115 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/429.

Artykuł 16

Terminy zastosowania środków identyfikacji utrzymywanych wielbłądowatych i jeleniowatych

1. Podmioty zapewniają, aby środki identyfikacji, o których mowa w art. 73 ust. 1 i 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, zastosowano w odniesieniu do utrzymywanych wielbłądowatych i jeleniowatych przed upływem maksymalnego terminu po urodzeniu, który określa państwo członkowskie, w którym urodziły się zwierzęta. Maksymalny termin oblicza się od daty urodzenia zwierząt i nie może on przekroczyć 9 miesięcy.

2. Podmioty zapewniają, aby utrzymywane wielbłądowate lub jeleniowate nie opuściły zakładu urodzenia ani zakładu pierwszego przyjazdu, jeżeli zwierzęta te zostały przemieszczone do tego zakładu z siedziska, w którym przebywały jako zwierzęta dzikie, chyba że w odniesieniu do tych zwierząt zastosowano środki identyfikacji, o których mowa w art. 73 ust. 1 i 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035.

3. Właściwy organ może zwolnić podmioty utrzymujące renifery z wymogów określonych w ust. 1 i 2, pod warunkiem że zwolnienie to nie narusza identyfikowalności zwierząt.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty utrzymujące jeleniowate z wymogów określonych w ust. 1, pod następującymi warunkami:

- a) zwierzęta:
 - (i) są chowane w warunkach ekstensywnych;
 - (ii) nie są przyzwyczajone do regularnego kontaktu z ludźmi;
- b) obszar, na którym utrzymuje się zwierzęta, zapewnia wysoki stopień izolacji zwierząt;
- c) zwolnienie nie narusza identyfikowalności zwierząt.

Artykuł 17

Terminy zastosowania środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych po wprowadzeniu tych zwierząt do Unii

1. Po wprowadzeniu do Unii utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz jeżeli zwierzęta te pozostają w Unii, podmioty zapewniają, aby środki identyfikacji, o których mowa w art. 81 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, zastosowano w odniesieniu do tych zwierząt w ciągu 20 dni od ich przybycia do zakładu pierwszego przyjazdu.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie pierwszego przyjazdu mogą zezwolić podmiotom na przedłużenie maksymalnego terminu zastosowania drugiego środka identyfikacji do 60 dni od daty urodzenia zwierząt – z przyczyn związanych z rozwojem fizjologicznym zwierząt – jeżeli drugim środkiem identyfikacji jest kapsułka ceramiczna (bolus).

3. Podmioty zapewniają, aby utrzymywane bydło, owce, kozy, świny, wielbłądowate lub jeleniowate nie opuściły zakładu pierwszego przyjazdu, chyba że w odniesieniu do tych zwierząt zastosowano środki identyfikacji, o których mowa w art. 81 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035.

Artykuł 18

Usunięcie i modyfikacja środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych

Właściwy organ może zezwolić podmiotom na usunięcie lub modyfikację środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądów i jeleniowatych tylko wtedy, gdy usunięcie lub modyfikacja nie naruszają identyfikowalności zwierząt, w tym identyfikowalności zakładu, w którym się urodziły, oraz gdy – w stosownych przypadkach – indywidualna identyfikacja zwierząt nadal jest możliwa.

Artykuł 19

Zastąpienie środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz terminy takich działań

1. Właściwy organ może zezwolić podmiotom na zastąpienie środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądów i jeleniowatych tylko wtedy, gdy zastąpienie nie narusza identyfikowalności zwierząt, w tym identyfikowalności zakładu, w którym się urodziły, oraz gdy – w stosownych przypadkach – indywidualna identyfikacja zwierząt nadal jest możliwa.

2. Na zastąpienie, o którym mowa w ust. 1, można zezwolić w następujących przypadkach:
- a) jeżeli zwierzęta zostały zidentyfikowane za pomocą dwóch środków identyfikacji, a jeden z tych środków identyfikacji stał się nieczytelny lub został zgubiony, pod warunkiem że kod identyfikacyjny zwierząt nie ulega zmianie i nadal odpowiada kodowi na pozostałym środku identyfikacji;
 - b) jeżeli zwierzęta zostały zidentyfikowane za pomocą jednego lub dwóch środków identyfikacji przedstawiających kod identyfikacyjny zwierząt, a te środki identyfikacji stały się nieczytelne lub zostały zgubione, pod warunkiem że nadal możliwe jest ustalenie z należytą pewnością kodu identyfikacyjnego zwierząt, a kod identyfikacyjny zwierząt nie ulega zmianie;
 - c) jeżeli utrzymywane owce, kozy lub świny zostały zidentyfikowane za pomocą środka identyfikacji przedstawiającego niepowtarzalny numer rejestracyjny zakładu i ten środek identyfikacji stał się nieczytelny lub został zgubiony, pod warunkiem że nadal możliwe jest ustalenie z należytą pewnością zakładu urodzenia zwierząt lub – w stosownych przypadkach – ostatniego zakładu w łańcuchu dostaw oraz że zastępczy środek identyfikacji przedstawia niepowtarzalny numer rejestracyjny tego zakładu lub – w stosownych przypadkach – tego ostatniego zakładu.
 - d) w przypadku utrzymywanych owiec i kóz można zezwolić na zastąpienie środków identyfikacji, o których mowa w lit. a) i b), nowymi środkami identyfikacji przedstawiającymi nowy kod identyfikacyjny, pod warunkiem że nie narusza to identyfikowalności.
3. Zastąpienie środków identyfikacji, o których mowa w ust. 1, odbywa się bezzwłocznie i przed upływem maksymalnego terminu, który określa państwo członkowskie, którego właściwy organ zezwolił podmiotom na zastąpienie środków identyfikacji, oraz przed przemieszczeniem zwierząt do innego zakładu.
4. Jeżeli kod identyfikacyjny utrzymywanego bydła, owiec, kóz i świń przedstawiony na środkach identyfikacji, o których mowa w lit. a) i b) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, nie może zostać powielony na identyfikatorze elektronicznym ze względu na ograniczenia techniczne, właściwy organ zezwala na zastosowanie w odniesieniu do tych zwierząt nowego identyfikatora elektronicznego przedstawiającego nowy kod identyfikacyjny tylko wtedy, gdy oba kody identyfikacyjne zarejestrowano w komputerowych bazach danych, o których mowa w art. 109 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/429.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 20

Środki przejściowe dotyczące zatwierdzania środków identyfikacji

Na zasadzie odstępstwa od art. 9, 10 i 11 niniejszego rozporządzenia, w okresie przejściowym, który upływa w dniu 20 kwietnia 2023 r., państwa członkowskie mogą nadal stosować środki identyfikacji zatwierdzone przed dniem 21 kwietnia 2021 r. zgodnie z rozporządzeniami (WE) nr 1760/2000 i (WE) nr 21/2004 oraz dyrektywą 2008/71/WE, a także z aktami przyjętymi na podstawie tych rozporządzeń i tej dyrektywy.

Artykuł 21

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 21 kwietnia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 marca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK I

Specyfikacje techniczne formatów informacji w komputerowych bazach danych dotyczących utrzymywania bydła, owiec, kóz i świń

Rodzaj informacji	Opis	Format
Kod identyfikacyjny zwierzęcia	Kod państwa	Jeden z następujących wariantów: Kod literowy: kod dwuliterowy ISO 3166-1 ⁽¹⁾ Kod numeryczny: kod numeryczny ISO 3166-1
	Niepowtarzalny kod dla każdego zwierzęcia	12 znaków numerycznych
Identyfikator elektroniczny (opcjonalnie)		Jeden z następujących wariantów: — kolczyk elektroniczny — kapsułka ceramiczna (bolus) — wszczepiany transponder — elektroniczna opaska na pęcinę
Niepowtarzalny numer rejestracyjny zakładu		Kod państwa, po którym następuje 12 znaków alfanumerycznych
Nazwa podmiotu prowadzącego zakład		140 znaków alfanumerycznych
Adres podmiotu prowadzącego zakład	Nazwa ulicy i numer domu	140 znaków alfanumerycznych
	Kod pocztowy	10 znaków alfanumerycznych
	Miejscowość	35 znaków alfanumerycznych
Data		Data (RRRR-MM-DD)
Łączna liczba zwierząt		15 znaków numerycznych

⁽¹⁾ Z wyjątkiem Grecji, w przypadku której stosuje się kod dwuliterowy „EL”.

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ 1

Specyfikacje techniczne środków identyfikacji utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz papugowatych

1. Środki identyfikacji, o których mowa w lit. a), b), c), f) i h) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, dotyczące utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych oraz papugowatych są:
 - a) jednorazowe;
 - b) wykonane z materiału nieulegającego degradacji;
 - c) zabezpieczone przed ingerencją;
 - d) łatwe do odczytania przez cały okres życia zwierząt;
 - e) zaprojektowane w taki sposób, aby można je było na stałe przymocować do zwierząt, nie wyrządzając im szkody;
 - f) łatwe do usunięcia z łańcucha żywnościowego.
2. Środki identyfikacji, o których mowa w pkt 1, w sposób widoczny, czytelny oraz trwałe przedstawiają jedno z poniższych:
 - a) pierwszy i drugi element kodu identyfikacyjnego zwierząt zgodnie z art. 12;
 - b) niepowtarzalny numer rejestracyjny zakładu zwierząt, o którym mowa w art. 18 lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035; lub
 - c) alfanumeryczny kod identyfikacyjny, o którym mowa w art. 76 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035.
3. Środki identyfikacji, o których mowa w pkt 1, mogą zawierać inne informacje, jeżeli zezwala na to właściwy organ i pod warunkiem że środki identyfikacji spełniają wymogi pkt 2.

CZĘŚĆ 2

Specyfikacje techniczne identyfikatorów elektronicznych utrzymywanego bydła, owiec, kóz, świń, wielbłądowatych i jeleniowatych

1. Identyfikatory elektroniczne, o których mowa w lit. c)–f) załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) 2019/2035, przedstawiają pierwszy element kodu identyfikacyjnego zwierząt w postaci trzycyfrowego kodu państwa i drugi element kodu identyfikacyjnego zwierząt zgodnie z art. 12.
2. Identyfikatory elektroniczne, o których mowa w pkt 1:
 - a) stanowią przeznaczone tylko do odczytu transpondery pasywne wykorzystujące technologie HDX lub FDX-B, zgodne z normami ISO 11784 i 11785, oraz
 - b) nadają się do odczytu przez urządzenia, które są zgodne z normą ISO 11785 i zdolne do odczytu transponderów HDX i FDX-B.
3. Identyfikatory elektroniczne, o których mowa w pkt 1, nadają się do odczytu przy następującej minimalnej odległości odczytu:
 - a) w przypadku utrzymywanego bydła:
 - (i) 12 centymetrów – w przypadku kolczyków i odczytu za pomocą czytnika przenośnego;
 - (ii) 15 centymetrów – w przypadku wszczepianych transponderów i odczytu za pomocą czytnika przenośnego;
 - (iii) 25 centymetrów – w przypadku kapsułek ceramicznych (bolusów) i odczytu za pomocą czytnika przenośnego;
 - (iv) 80 centymetrów – w przypadku wszystkich identyfikatorów elektronicznych i odczytu za pomocą czytnika stacjonarnego;

- b) w przypadku utrzymywanych owiec i kóz:
 - (i) 12 centymetrów – w przypadku kolczyków i opasek na pęcinę i odczytu za pomocą czytnika przenośnego;
 - (ii) 20 centymetrów – w przypadku kapsułek ceramicznych (bolusów) i wszczepianych transponderów i odczytu za pomocą czytnika przenośnego;
 - (iii) 50 centymetrów – w przypadku wszystkich identyfikatorów elektronicznych i odczytu za pomocą czytnika stacjonarnego.
 - 4. Identyfikatory elektroniczne, o których mowa w pkt 1, pomyślnie przeszły badania pod kątem:
 - a) zgodności z normami ISO 11784 i 11785 zgodnie z metodą, o której mowa w pkt 7 normy ISO 24631-1; oraz
 - b) minimalnej skuteczności w zakresie odległości odczytu, o której mowa w pkt 3 niniejszej części, zgodnie z metodą, o której mowa w pkt 7 normy ISO 24631-3.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/521**z dnia 24 marca 2021 r.****w sprawie szczególnych uzgodnień dotyczących mechanizmu uzależniającego wywóz niektórych produktów od wydania pozwolenia na wywóz**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/479 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł wywozu ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 30 stycznia 2021 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/111 ⁽²⁾ poddające wywóz szczepionek przeciwko COVID-19 oraz substancji czynnych, w tym macierzystych i roboczych banków komórek wykorzystywanych do produkcji takich szczepionek, wymogowi uzyskania pozwolenia na wywóz zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) 2015/479. Po upływie sześciu tygodni od daty wejścia w życie tych środków Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/442 ⁽³⁾ poddające wywóz tych samych produktów wymogowi uzyskania pozwolenia na wywóz do dnia 30 czerwca 2021 r. na podstawie art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/479.
- (2) Światowy niedobór szczepionek przeciwko COVID-19 utrzymuje się, a w związku z opóźnieniami w produkcji jego skala nawet rośnie.
- (3) Zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/442 państwa członkowskie odmawiają wydania pozwolenia na wywóz, jeżeli dany wywóz stanowi zagrożenie dla wykonania umów zakupu z wyprzedzeniem między Unią a producentami szczepionek ze względu na jego wielkość lub inne istotne okoliczności, takie jak ilość szczepionek dostarczonych do Unii w momencie składania wniosku.
- (4) W dalszym ciągu brakuje przejrzystości oraz występują ograniczenia w produkcji szczepionek przeciwko COVID-19, a także opóźnienia w ich dostawie do Unii, co może stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa dostaw w Unii towarów objętych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/442. W związku z tym w decyzji o udzieleniu lub odmowie wydania pozwolenia na wywóz należy również uwzględnić dodatkowe elementy.
- (5) Informacje zgromadzone przez Komisję za pośrednictwem mechanizmu udzielania pozwoleń na wywóz wprowadzonego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/111 i przedłużonego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/442, a także na podstawie danych celnych wykazały, że wywóz podlegający mechanizmowi udzielania pozwoleń może być prowadzony za pośrednictwem państw dotychczas zwolnionych z wymogu uzyskania pozwolenia na wywóz, a tym samym obecny system nie zapewnia wymaganego poziomu przejrzystości. W związku z powyższym odnośne zwolnienia powinny zostać tymczasowo zawieszone.
- (6) Zwolnienie należy jednak utrzymać w odniesieniu do niektórych państw i terytoriów, o których mowa w art. 1 ust. 9 lit. a) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/442, a mianowicie tych, które są szczególnie uzależnione od metropolitalnych łańcuchów dostaw państw członkowskich, do których są one przyłączone, lub od łańcuchów dostaw sąsiadujących państw członkowskich.
- (7) Z informacji, o których mowa w motywie 5, wynika również, że producenci unijni dokonywali wywozu dużych ilości towarów objętych mechanizmem udzielania pozwoleń na wywóz do państw, które posiadają duże własne zdolności produkcyjne, podczas gdy państwa te ograniczają swój własny wywóz do Unii, zarówno na mocy prawa, jak i na mocy umów lub innych ustaleń zawartych z producentami szczepionek mającymi siedzibę na ich terytorium. Ten brak równowagi prowadzi do niedoborów dostaw w Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 34.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/111 z dnia 29 stycznia 2021 r. uzależniające wywóz niektórych produktów od wydania pozwolenia na wywóz (Dz.U. L 31 I z 30.1.2021, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/442 z dnia 11 marca 2021 r. poddające wywóz niektórych produktów wymogowi uzyskania pozwolenia na wywóz (Dz.U. L 85 z 12.3.2021, s. 190).

- (8) Ponadto te same informacje wskazują, że producenci unijni dokonywali wywozu dużych ilości towarów objętych mechanizmem udzielania pozwoleń na wywóz do niektórych państw nieposiadających zdolności produkcyjnych, ale w których wskaźnik wyszczepienia jest wyższy niż w Unii lub w których obecna sytuacja epidemiologiczna jest mniej poważna niż w Unii. Wywóz do tych państw może zatem zagrażać bezpieczeństwu dostaw w Unii.
- (9) W takich przypadkach państwa członkowskie powinny odmówić wydania pozwolenia na wywóz.
- (10) Przeprowadzając ocenę projektu decyzji zgłoszonego przez właściwy organ państwa członkowskiego zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/442, Komisja powinna uwzględnić te same dodatkowe elementy.
- (11) Ze względu na pilny charakter sytuacji, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny zostać podjęte zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2015/479.
- (12) Niniejsze rozporządzenie powinno niezwłocznie wejść w życie. Uwzględniając art. 5 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2015/479, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny obowiązywać przez sześć tygodni,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zawiesza się stosowanie art. 1 ust. 9 lit. a) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/442.

Zawieszenie to nie ma jednak zastosowania do następujących krajów i terytoriów:

- Andora,
- Wyspy Owcze,
- San Marino,
- Watykan,
- kraje i terytoria zamorskie wymienione w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- Büsingen,
- Helgoland,
- Livigno,
- Ceuta i Melilla.

Artykuł 2

1. Właściwy organ państwa członkowskiego wydaje pozwolenie na wywóz, o które wystąpiono na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/442, pod warunkiem że:

- a) pozwolenie na wywóz spełnia warunek określony w art. 1 ust. 7 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/442;
- b) pozwolenie nie zagraża w inny sposób bezpieczeństwu dostaw towarów objętych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/442 w Unii.

2. W celu ustalenia, czy warunek określony w ust. 1 lit. b) jest spełniony, właściwy organ państwa członkowskiego dokonuje oceny następujących czynników:

- a) tego, czy państwo przeznaczenia wywozu ogranicza swój własny wywóz do Unii towarów objętych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/442 lub surowców, z których są one wytwarzane, z mocy prawa lub w jakikolwiek inny sposób, w tym poprzez zawieranie ustaleń umownych z producentami tych towarów;
- b) odpowiednich warunków panujących w państwie przeznaczenia wywozu, w tym sytuacji epidemiologicznej, wskaźnika wyszczepienia i bieżącej dostępności towarów objętych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/442.

3. Dokonując oceny projektu decyzji zgłoszonego przez właściwy organ państwa członkowskiego zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/442, Komisja ocenia również, czy spełniony jest warunek określony w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, z uwzględnieniem czynników wymienionych w ust. 2 tego artykułu.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się przez sześć tygodni od jego wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 marca 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1470 z dnia 12 października 2020 r. w sprawie nazewnictwa krajów i terytoriów dla celów statystyki europejskiej dotyczącej międzynarodowego handlu towarami oraz w sprawie podziału geograficznego w odniesieniu do innych statystyk gospodarczych

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 334 z dnia 13 października 2020 r.)

1. Strona 10, załącznik I, kolumna pierwsza, pozycja dotycząca kraju „Stany Zjednoczone”:

zamiast: „USA”,

powinno być: „US”.

2. Strona 11, załącznik I, tabela zatytułowana „RÓŻNE”, kolumna pierwsza, pozycja pierwsza:

zamiast: „UE”,

powinno być: „EU”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)